

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen worden.

Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [Toneelfonds Janssens](#) en [SABAM](#).

SATANS VUILE WAS

Satans vuile was

Klucht in 4 taferelen

van Hilda Vleugels

Voor 4 dames, 4 heren, 1 figurant

Wettelijk depot D/1997/0220/027

ISBN 978-90-385-05022

© 1997 Toneelfonds J.Janssens/Hilda Vleugels

PERSONAGES

SATAN : Jongeman met knap uiterlijk. Voornaam, hoffelijk, charmant, guitig.
Gekleed in zwart maatpak, rood satijnen hemd, zwarte das.

JULIEN : Graatloze, verwaande, betweterige filiaalhouder van een publiciteitsbureau, middelbare leeftijd.

KATRIEN : Typiste. Schuchter en naïef meisje (=trut). Ouderwets gekleed.
Aanvankelijk met strak haardotje. Evolueert tot mondaine vrouw. (zie 2° en 3° bedrijf).

CORINNE : Knappe, modieuze secretaresse. Flirterig.

BIANCA : Cliënte van het publiciteitsbureau. Koele zakenvrouw.

ANTOON : Fotograaf-graficus. Lolbroek. Vlotte prater en flirter.

ANGELE : Hoofd van de afdeling marketing. Forse, brutale vrouw.

JOSKE : Timide, soffige, naïeve bediende, afdeling research. Draagt een stofjas.
Beweegt zich traag en sleffend. Trage spreker. (Komische figuur)

FIGURANT : Een “koelte-toewuivende” neger.

Eventuele figuranten: (om het “visioen” in 2° bedrijf, 2° tafereel op te luisteren) slaven en slavinnen, etc. uit het Oud-Romeinse Rijk.

DECOR

Een publiciteitsbureau

Achteraan rechts op verhoog: kantoor van de directeur Links en vooraan rechts: kantoor en receptie.

Kantoor en receptie:

Midden in linkerwand: inkom vanuit de receptiehall

Vooraan links: een bureau voor de secretaresse. Achter bureau: een draaistoel. Op het bureau: een computer, telefoon.

Tegen achterwand: een raam met buitenzicht, een klein bureautje met stoel voor de typiste. Op het bureau een schrijfmachine of computer.

Voor het kantoor van de directeur: een divan en salontafel met gesofistikeerde tijdschriften.

Vooraan rechts: toegangsdeur tot de burelen.

Kantoor van de directeur

Achteraan rechts: tafel met computer.

Vooraan rechts: een bureau met directeursstoel. Voor het bureau een stoel. Op het bureau: een telefoon. Naast bureau: een papiermandje.

Tegen rechterwand een vogelpik-blok, waarop nummers aangebracht zijn.

Tussen de beide kantoren : een trapje en een verbindingsdeur.

1° BEDRIJF

(Voorstel voor intro: "Devil in disguise" - Elvis Presley)

1° TAFEREEL

(Corinne zit aan haar bureau en lakt haar nagels. Katrien typt verwoed. Op Juliens bureau ligt een stapel briefwisseling.)

JULIEN : Welke brief zullen we vandaag beantwoorden? (Werpt pijltje op de vogelpik-blok.) Ah! Nummer 21 heeft geluk. Eens kijken. (Rommelt in briefwisseling.) Voilà. Nummer 21. (Opent de brief.) Pft! Een klachtenbrief. (Leest de brief.) Maar enfin! Die vent beweert dat zijn produkt niet verkoopt! Dat kan niet! Zijn publiciteitscampagnes waren gebaseerd op enquêtes. (Door deuropening:) Corinne! Vraag de enquêtes over die zweetvoeten-zeep eens op.

CORINNE : Ja. Direct.

(Julien terug in zijn bureel. Schenkt een glas cognac in. Corinne lakt haar nagels voort.)

ANTOON : (Op via rechts, met opgerolde tekening. Stapt zwierig naar Corinne. Fluit bewonderend:) Knap kleurtje! Van welk merk?

CORINNE : (Geflatteerd:) Ellen Betrix.

ANTOON : Waw! (Neemt flirtend haar hand.) Dat blinkt nogal! Dat is wat anders dan Stelatex! Dure marchandise, zeker?

CORINNE : (Trekt haar hand terug.) Nee. Gratis gekregen bij twee pakjes Always.

ANTOON : Ah! Gebruikt jij Always?

CORINNE : Natuurlijk. We hebben toch stalen gekregen om het uit te testen.

(Publicitair:) Ik was in ieder geval meteen overtuigd. Met Always voel ik me pas echt veilig. Ik voel me zuiver, de hele dag lang. Is uw vrouw er dan niet op overgeschakeld, sedert onze firma de publiciteit van Always verzorgt?

ANTOON : Mijn vrouw, Always?! Maar Corinneke! De olie van een jumbo-jet laten ze toch ook niet af met een emmertje! Nee, nee. Zolang ons Brigitte geen zestig kilo afgevallen is, blijft ze content met haar Pampers baby dry. Kan ik bij de chef binnen?

CORINNE : Er is niemand bij hem op dit ogenblik.

ANTOON : (Gaat naar Katrien.) Hoi Katrien! Hoe zit het? Heeft Joske u nu al gekust? (Katrien buigt schuchter het hoofd en typt verder.) Nog altijd niet?! Maar kindje toch, ge moet hem wat meer aanmoedigen: een diep decolleteetje, een wonderbra... Hij zal d n wel chargeren. En als hij het niet doet, vlieg ik er wel in. (Klopt aan bij Julien.)

JULIEN : Ja!

(Terwijl Antoon bij Julien binnengaat, telefoneert Corinne:)

CORINNE : Angèle! De baas vraagt de enquêtes over die zweetvoeten-zeep.

(Aan de andere kant van de lijn wordt gebulderd. Corinne houdt de hoorn ver af en haakt dan in.)

ANTOON : Hoi chef! De tekening voor de publiciteit van die eierfabrikant is af. Wat vindt ge ervan? (Ontvouwt zijn tekening. Op het blad staat een ei-vormig ovaal met ogen, neus en glimlachende mond.)

JULIEN : Wat moet dat voorstellen?

ANTOON : (Fier:) Een tikkeneitje.

JULIEN : En d t, mijn waarde Antoon, zou onze Belgische huisvrouwen er moeten

toe brengen meer eieren te kopen?

ANTOON : Tenzij ze zelf beginnen leggen.

JULIEN : Beantwoordt deze infantiele, dadaïstische kindertekening aan de motivatie-research?

ANTOON : Honderd procent, mijnheer Julien. In het motivatie-rapport stond, dat de vrouwelijke onbewuste affiniteit met een ei, die van de bevruchting is, wat het gros van de vrouwen associeert met een schattige baby. Wat heb ik nu gedaan? Ik heb de eerste glimlach van een baby gereproduceerd IN het ei. Knap, eh?

JULIEN : (Bestudeert de tekening.) Hm... Als ge 't zo bekijkt... Maar de tekening is zo kaal. Moet dat ei per sé wit zijn?

ANTOON : Ah ja. Zestig procent van de vrouwen vindt bruine eieren vies.

JULIEN : Kan de achtergrond dan niet wat fleuriger?

ANTOON : Nee! Wit laten! Absoluut wit laten! Vrouwen worden aangetrokken door wit: een wit bruidskleed, een witte was, witte produkten... Volgens de statistieken zijn zelfs de witte paters beter in trek dan de bruine. Hooguit mag de tekst in een oranje kleur. Maar dan een smakelijk oranje: oranjer dan die pipse eierdooiers van tegenwoordig.

JULIEN : Verkeerslicht-oranje.

ANTOON : Juist. Die kleur stoort geen enkele vrouw. Daar vlammen ze allemaal door.

JULIEN : Goed. Zoals gewoonlijk zal ik voor de tekst zorgen.

ANTOON : In teksten maken zijt gij hier de krak, eh chef?

JULIEN : Ik bezorg ze u morgen en dan kan dit project volgende week aan de klant voorgelegd worden. Waar is het verslag van de research?

ANTOON : Dat ligt bij Joske.

JULIEN : Doe Joske dat verslag aan Katrien geven, maar laat die sukkel eerst bij mij komen.

ANTOON : A vos ordres, mon colonel. (Gaat buiten.) Katrientje! De baas vraagt of ge op zijn schoot komt zitten. (Katrien krimpt ineen en typt.) Ge moet niet bang zijn. Van op een schoot te zitten, geraakt ge uw bloempje niet kwijt. Daarbij, de baas is zo hevig niet als Joske. (Corinne giechelt. Antoon tot Corinne:) Ja Corinne. Ik weet het. UW bloemstuk is op de schoot van de chef blijven steken. Maar gij speelt ook alles uit... letterlijk en figuurlijk. Katrien doet zoiets niet. Die houdt haar winkel potdicht.

CORINNE : Omdat ze geen merchandise heeft.

ANTOON : Alle vrouwen hebben marchandise, Corinneke. Maar er zijn cabrioletjes die soepel optrekken en old-timers waaraan nog moet gezwengeld worden. En wat dat zwengelen betreft... Pas op voor Joske, eh Katrien. Want dat is een gediplomeerde zwengelaar. (Knipoogt naar Corinne.) Ik zal mijn computertjes eens gaan opstarten. Met "Starwars" zit ik al in level acht en met "Prince" in level zes. (Gaat richting rechterdeur, werpt een kushandje naar Corinne, botst op Angèle die op komt.)

ANGELE : Zie waar ge loopt! Kieken! (Stevent naar Corinne.)

ANTOON : Buitengaand verkeer heeft voorrang. (Buiten Angèles hoorbereik:) Stormram! (Af.)

ANGELE : (Werpt paperassen op bureau van Corinne.) Voilà. Hier zijn de enquêtes over de zweetvoeten-zeep, mammezel. Maar loop in 't vervolg zelf de benen onder uw gat onderuit als uw aanhouder iets nodig heeft. Ik ben uw loopjongen niet. Ik doe de marketing. Meer niet. (Tot Katrien, die heel even van haar werk opkeek:) Gij hebt niets meer te doen, zie ik. Hier zie. (Gooit een telefoonboek op Katriens bureau.) Een lijst maken van alle verbruikers van kunstmeststoffen. Tegen gisteren.

KATRIEN : Maar...

ANGELE : Niet tegenpreutelen. Gij zijt hier de typiste. Dus zwijgen en typen. (Tot Corinne:) Waarom moet hij die enquêtes hebben? Die publiciteit is toch de deur uit!

CORINNE : Als ge 't wilt weten, ga het hem zelf vragen. Ik ben geen meid.

ANGELE : Nee, maar wel een geit. (Grist boos het dossier van Corinne's bureau en stevent naar Julien. Tot Julien:) Wat zijt ge zinnens met die enquêtes? De promotie van die zweet-pateekes-zeep is toch al lang afgehandeld!

JULIEN : De fabrikant beweert dat de campagne die wij voor hem uitgedokterd hadden, niets opgeleverd heeft. Zijn zeep verkoopt niet.

ANGELE : Zever in pakjes. Die vent moet niet mekkeren. Met die campagne heb ik mezelf overtroffen. Voor de juiste kleur van de verpakking alleen al, heb ik 100 Vlamingen bedot.

JULIEN : Bedot?!

ANGELE : Zwijg en luister. In drie doosjes van verschillende kleur stak ik dezelfde klot zeep: een hel-geel doosje, een deftig blauw doosje en een blauw doosje met gele bolletjes. Toen vroeg ik - à la Koen Wauters - aan 100 Vlamingen van welke zeep hun voeten minder begonnen te stinken. Wat was het resultaat? Aan de zeep van het gele

doosje was 70 % allergisch. Met de zeep van het blauw doosje had 80 % geen zweetvoeten meer, maar nog wel vuile voeten. En aan de zeep uit de blauwe doos met gele bolletjes hield 90 % appetijtelijke voetjes over.

JULIEN : Dus hebt ge geopteerd voor een blauwe verpakking met gele bolletjes?

ANGELE : Nee! Die kwakzalver had dure nertsolie in zijn zeep gemixt. Dus moest het een chi-chi-verpakking zijn. 't Werd een een blauwe doos met gouden bolletjes in reliëfdruk.

JULIEN : Ja! Nu herinner ik het me weer. Aan het lanceren van die zeep heb ik uiteindelijk nog een tombola gekoppeld, met als hoofdprijs: een gratis reis naar Hollywood. Dat slaat altijd in.

ANGELE : Voilà! Dus die zeep-marchant moet niet zagen. Dat zijn vodden niet verkopen, ligt niet aan ons, maar aan hem. Zijn zeep deugt niet. Omdat ik nog een karton stalen over had, was ik er nog elke week mijn voeten mee. Hier zie. (Trekt schoen en sok uit en legt een blote voet op Juliens bureau.) Stinken die of stinken die niet?

JULIEN : (Walgt.)... Die stinken.

ANGELE : Waaraan moet dan iets gedaan worden? Aan onze reclame of aan zijn zeep?

JULIEN : Aan uw voeten.

ANGELE : (Trekt voet terug.) Stuur die charlatan maar een gepeperde brief. Onze reclame was netjes verzorgd. Maar aan zijn zeep is een reukje aan.

JULIEN : (Zwaait stank weg.) En aan uw voeten!

ANGELE : En hier! Steek er met mijn complimenten mijn sokken bij. (Deponeert sokken op bureau.) Dan heeft hij iets om over te teuten.

JULIEN : (Afkerig:) Absoluut!

ANGELE : En als ge nog zo'n lasterbrieven krijgt, moet ge mij niet meer op 't matje roepen. Ik heb zes jaar marketing gevolgd. Ik zal toch wel weten hoe 't moet, zeker! (Gaat naar Katrien.)

JULIEN : Ik zal u nooit naar uw voeten geven, Angelleke. (Binnensmonds:) Daar stinken ze te hard voor. (Werpt de sokken, met afkeer, in de papiermand. Bestudeert tijdens het verder verloop de klachtenbrief en de affiche met het ei, ergert zich en gedraagt zich besluiteloos.)

ANGELE : (Tot Katrien:) Is mijn lijst af?

KATRIEN : Ik moet er nog aan beginnen.

ANGELE : Hela! 't Is hier 't ministerie niet, hoor! Die lijst had ik gisteren al moeten hebben. Dus zet er maar wat achter!

CORINNE : (Met leedvermaak, terwijl Angèle passeert:) Problemen met uw enquête?

ANGELE : (Sarrend, terwijl ze omkijkt richting Corinne:) Mèèè! (= geitegemekker)(Joske op via rechts. Angèle botst op Joske, waardoor zijn paperassen in de lucht en in de zaal dwarrelen. Onderuit, haastige! Buitengaand verkeer heeft voorrang. (Af.)

JOSKE : Mijn rapporten! (Raapt enkele papieren op het podium op. Staart aarzelend over de rand van het podium. Springt dan, als een duiker (met dichtgeknepen neus), van het podium af en scharrelt zijn papieren bijeen. Inmiddels:)

JULIEN : (Telefoneert naar Corinne:) Corinneke! 't Is al 10 uur. Waar blijft mijn koffie, schatje?

CORINNE : Ik breng hem direct.

JULIEN : En waar is die sakkerse Katrien?

CORINNE : Die zit aan haar bureau.

JULIEN : Die moet daar niet zitten. Die moet hier bij mij zijn.

CORINNE : Ik zal het haar zeggen. (Haakt in. Tot Katrien:) Ge moet bij de baas komen. (Af via links.)

JOSKE : (Heeft de papieren vergaard en in de zak van zijn stofjas gestoken. Onderneemt stuntelig enkele vergeefse pogingen om het podium op te klauteren. Daarna hulpeloos en zachtjes:) Help. (In crescendo:) Help... Help!... HELP!...

KATRIEN : (Snelt ter hulp en hijst Joske moeizaam op het podium. Joske houdt beide handen op de knieën.) Gevallen?

JOSKE : Gesprongen.

KATRIEN : Iets gebroken?

JOSKE : Iets kapot.

KATRIEN : Uw knieën?

JOSKE : (Sneeu:) Mijn broek. (Trekt tegelijkertijd op beide knieën reuze-winkelhaken in zijn broek open.)

KATRIEN : Kom, trek maar uit. Ik zal het rap herstellen.

JOSKE : Ons moe zal dat wel doen.

KATRIEN : Als ge zo blijft rondlopen, lachen de anderen zich krom.

JOSKE : Maar als ik zonder broek rondloop, liggen ze plat van 't lachen.

KATRIEN : Niemand zal u zonder broek zien. Ik herstel die broek hier, nu er niemand is. En ik zal niet kijken. Kruip maar achter die zetel.

JOSKE : Maar niet komen piepen, hoor!

KATRIEN : Dat doe ik niet; dat weet ge. (Haalt naaigerief in haar bureau.)

JOSKE : Nee. Gij zijt een braaf meisje. Te braaf. (Legt het rapport op de zetel, duikt achter de zetel, trekt zijn broek uit en hangt ze over de zetelrug. Hij blijft onzichtbaar achter de zetel.)

KATRIEN : (Merkt rapport. Leest:) "Motivatie-rapport over eieren". Is dat van u?

JOSKE : (Achter zetel:) Dat moest ik aan u geven.

KATRIEN : (Terwijl ze naait:) Interessant?

JOSKE : (Levendig, met hoofd boven zetelrug:) Heel interessant! (Duikt terug.)

KATRIEN : Vertel eens.

JOSKE : (Met hoofd boven zetelrug:) De mensen eten veel minder eieren. Niet omdat ze het niet lekker vinden, maar omdat een ei geen prestige meer heeft. (Legt de armen over de zetelrug.)

De moderne mensen vinden een ei alledaags, ordinair en zelfs vies. Een heel ei doet hen denken aan de stank van een kiekenkot, aan een kiekengat, kiekenstront... Een ei zonder schaal vinden ze pas echt walgelijk: vliezen, slijm, sperma, plas-ma... (Gaat krom staan, met de armen op de zetelrug geleund.) Omdat op dit punt een ei geassocieerd wordt met een embryo, dus de vrucht van geslachtsverkeer, merken we bij het merendeel van de vijftig-plussers een nog grotere afkeer voor het ei. Die mensen zijn bij nonnen en paters grootgebracht. Voor alles waarbij ze aan sex denken, komen die in de hel terecht; (Staat recht.) "zullen ze in de vuuroven geworpen worden, waar gewezen zal zijn en tandengeknars." (Bescheiden:) Mattheus, dertiende hoofdstuk, 42ste vers.

KATRIEN : Waar zijt gij naar school geweest, Joske?

JOSKE : Bij de Jesuïeten in Hoogstraten. En gij?

KATRIEN : Bij de Urselinnen in Scherpenheuvel.

JOSKE : ... Gij lust dus ook geen eieren?

KATRIEN : Nee. Gij?

JOSKE : Ik eet ze. Omdat ik moet. Ons moe heeft vier kiekens.

KATRIEN : Dus als we willen reclame maken voor eieren, moeten we het imago opvijzelen?

JOSKE : Absoluut, want eieren worden niet meer serieus genomen; worden zelfs niet meer beschouwd als voeding. Jongleurs spelen er mee. Ontevreden toeschouwers werpen er mee naar de acteurs. Kinderen blazen ze uit. Zelfs veel allegorieën met eieren zijn negatief. Met een ei zitten: niet goed! Iemand het ei uit zijn gat vragen: niet netjes! Eieren voor zijn geld kiezen: heel stom!

KATRIEN : Maar eieren zijn wel voedzaam.

JOSKE : Heel voedzaam! (Komt in het vuur van onderstaand betoog achter de zetel vandaan. Draagt een knotsgekke onderbroek.) Eieren zijn de beste eiwitbronnen uit heel het voedselaanbod. Ze bevatten belangrijke mineralen, vitamines A en B en heel essentiële aminozuren. Bij eiwitsynthese blijkt, dat de verhouding van aminozuren in één kippeï, het dichtst de verhouding benadert die een mens nodig heeft.

(Corinne onopvallend op via links met twee kopjes koffie.)

KATRIEN : Dus om eieren te stimuleren, zouden we best...

CORINNE : ...eerst dat schattig onderbroekje uittrekken Katrien, eerst dat onderbroekske uittrekken.

(Terwijl Joske holderdebolder op en over de sofa beent en achter de rugleuning verdwijnt, gaat Corinne gniffelend bij Julien binnen. Inmiddels:)

JULIEN : Waar blijft die Katrien, en mijn koffie!

CORINNE : En dan is er koffie.

JULIEN : Ha! Eindelijk!

CORINNE : De bediening zoals gebruikelijk?

JULIEN : Ja, Corinneke. Graag.

(Corinne serveert de koffie, waarna ze Julien masseert. Inmiddels trekt Joske achter de zetel overijld zijn broek aan.)

KATRIEN : Sorry Joske. Maar ik was zo geboeid door uw verhaal, dat mij uw onderbroek niet eens opviel.

JOSKE : (Komt mokkend recht achter de zetel.) 'k Zal in 't vervolg een fluoriserende aandoen.

KATRIEN : Komaan Joske. Er is toch niets vreselijks gebeurd.

JOSKE : (Schuldig:) Jawel. Ik heb me... sexy gedragen.

KATRIEN : Welnee. In het enthousiasme voor ons werk vergaten we beiden dat gij geen broek aan hadt. Meer niet.

JOSKE : Ik schaam me.

KATRIEN : Voor grenzeloze arbeidsijver hoeft ge u niet te schamen.

JOSKE : Maar voor mijn parade in onderbroek wel.

KATRIEN : Die had ik niet in de gaten. Ik zag enkel uw geestdrift voor de eier-reclame, omdat ik zo geboeid was door uw rapport.

JOSKE : Vindt ge mijn rapport goed?

KATRIEN : Schitterend. Uw rapport toont duidelijk aan dat het publiek bewust moet gemaakt worden van de voedingswaarde van het ei.

JOSKE : (Komt achter de zetel vandaan. Zijn voeten heeft hij inderhaast door de winkelhaken in zijn broek gestoken, zodat de pijpen achter zijn benen fladderen.) Maar het mag niet te wetenschappelijk aangepakt worden. Volgens mijn rapport heeft de consument een hekel aan wetenschappelijke benaderingen van het product. De reclame moet prettig zijn, lichtvoetig. Zo luchtig, fris en drollig als...

KATRIEN : (Bedeest:) ... uw broek?

JOSKE : (Terwijl hij achter de zetel kruipt:) Nee! Zo drollig niet! (Trekt zijn broek fatsoenlijk aan. Inmiddels:)

KATRIEN : Toch wel! Het moeten affiches worden met heldere kleuren, met daarop de afbeelding van...

JOSKE : ...een zacht gekookt eitje. Volgens het psychologisch diepte-onderzoek is een zacht gekookt eitje de enige ei-vorm die sympathiek overkomt.

KATRIEN : Prima. Dan laten we het eitje zo zacht overkomen als een fluweel.

JOSKE : (Enthousiast:) Of zo zacht als een perzik!

KATRIEN : Zo zacht als zijde.

JOSKE : Als een veertje.

KATRIEN : Als een lentebriesje!

JOSKE : Als een kus! (Schrikt van zijn spontaneïteit. Bedeest:) Ons moe zegt toch dat dat zacht is.

KATRIEN : Naar 't schijnt wel, ja.

JOSKE : Gij weet het ook niet?

KATRIEN : Nee.

JOSKE : (Nadert Katrien schoorvoetend, alsof het tot een kus zal komen.) Dan...zullen we... (Snel!) maar een andere affiche verzinnen. Ik... ik moet gaan werken. Tot nog eens. (Af via rechts.)

(Katrien gaat naar haar bureau.)

CORINNE : Mijn massage heeft blijkbaar niet veel effect vandaag. Ligt er iets op uw maag?

JULIEN : Ja. Een klachtenbrief van een zeepfabricant. Maar die zult gij er niet kunnen uitwrijven. Stop maar en maak dat Katrien hier is.

CORINNE : (Pseudo-verbolgen:) Ge laat Katrien u toch niet masseren?!

JULIEN : Maar mijn trotinetteke toch! Ge weet toch dat Katrien voor niet veel goed is. Wat klungelen met paperassen is al wat dat boerentrutteke kan. Gij denkt toch niet dat ik, met haar...? (Lacht.)

CORINNE : Waarom placeert ge haar dan niet bij de andere bedienden?

JULIEN : (Streng:) Katrien blijft waar ze is!

CORINNE : Waar ziet ge nu lagere bediendes bij in het directiesecretariaat zitten?

JULIEN : Hier.

CORINNE : Maar waarom? (Paait Julien.)

JULIEN : (Onzeker:) Omdat... omdat ik een padvinder geweest ben... Een soos de indruk geven dat ze gepromoveerd is, is een goede daad. En nu voorwaarts, mars. Uw mascara bijwerken en die onderontwikkelde binnen sturen.

CORINNE : (Gaat naar haar bureau. In 't voorbijgaan tot Katrien:) Gij moest bij de baas komen.

KATRIEN : Oh! Dat was ik vergeten!

CORINNE : Natuurlijk! Geen verstand en dan nog overdonderd door het verblindend onderbroekje van Joske. Pas maar op. De baas grolt niet vandaag, hij bijt.

(Katrien gaat bang bij Julien binnen.)

JULIEN : Ah! Eindelijk!

KATRIEN : (Maakt kniebuiginkjes.) Sorry, mijnheer Julien. Excuseer, neem me niet kwalijk. Ik was vergeten dat ik bij u moest komen, mijnheer Julien.

JULIEN : (Heel streng:) Gij MOOGT dat niet vergeten! Als ik roep moet gij onmiddellijk komen! Als ik roep moet gij springen!

KATRIEN : (Maakt sprongetje.) Jazeker, mijnheer Julien.

JULIEN : Deze brief moet beantwoord worden. Een fabricant beklagt zich over onze reclame voor zijn zweetvoeten-zeep, alhoewel wij hem een magnifieke verpakking bezorgd hebben: donkerblauwe fond, gouden bolletjes en reliëfdruk. En aan het lanceren hebben wij nog een extra tombola gekoppeld, met een gratis reis naar Hollywood. Maar "monsieur Zweetvoet" sjirpt dat zijn zeep niet verkoopt en dat het aan onze reclame ligt. Hoe antwoordt ge daarop?

KATRIEN : Door beleefd en vriendelijke onze excuses aan te bieden, mijnheer Julien?

JULIEN : Nee! Onnozel kiekeken! Onze reclame was tot in de puntjes verzorgd!

KATRIEN : (Bibberend, met kniebuiginkjes:) Neem me niet kwalijk, mijnheer Julien. Sorry, met de meeste hoogachting. Natuurlijk was onze reclame verzorgd, maar...

JULIEN : Maar wat?!

KATRIEN : Zweetvoeten komen meer voor bij werkende mensen dan bij welvarende mensen. En omdat werkende mensen zelden luxe-verpakkingen kopen, was de zeep misschien toch beter verpakt in een simpel en goedkoop doosje.

JULIEN : Verdomme! Verdomme! Verdomme!...

KATRIEN : Sorry, mijnheer. Excuseer, verschoning.

JULIEN : Angèle had dat moeten weten! Maar goed dat ik er die gratis reis naar Hollywood nog aan gekoppeld heb. Ieder artikel verkoopt, als er een gratis reis naar Hollywood te winnen valt.

KATRIEN : (Maakt kniebuiginkjes.) Met uw permissie en de meeste hoogachting, mijnheer Julien... Maar een gratis reis naar Hollywood was niet nodig voor zweetvoeten-zeep. Volgens mij, mijnheer Julien.

JULIEN : Weet ge het weeral beter, ja?

KATRIEN : Met verschrikkelijk veel hoogachting, mijnheer Julien, maar volgens mij wordt zweetvoeten-zeep veelal door de moeders gekocht: moeders met kinderen en een man, mijnheer Julien. Die zijn niet geïnteresseerd in een reis naar Hollywood, want die hebben geen tijd, mijnheer Julien. Die moeten voor hun huishouden zorgen. En de jeugd, die graag naar Hollywood zou gaan, is niet geïnteresseerd in zweetvoeten-zeep, mijnheer Julien.

JULIEN : Als ge 't allemaal beter weet, trek dan uw plan met die brief. (Overhandigt haar de klachtenbrief.) Antwoord wat ge wilt. Maar zorg ervoor dat wij gelijk hebben. Ons

agentschap is onkreukbaar. Begrepen?

KATRIEN : Natuurlijk, mijnheer Julien. Vanzelfsprekend, mijnheer Julien.

JULIEN : En maak hier tekst bij. (Toont Antoons affiche.) Dat is het ontwerp voor de eier-affiche.

KATRIEN : (Praat over de affiche.) D.d.dat? Is dat alles, mijnheer Julien?

JULIEN : Ja dat is alles. Ingerukt!

KATRIEN : (Maakt sprongetje.) Neem me niet kwalijk, mijnheer. Sorry, excuseer en...

JULIEN : ... met de meeste hoogachting. Ja, wat nog?

KATRIEN : De kleuren, mijnheer Julien. Er staan geen kleuren op.

JULIEN : Daar komen geen kleuren op. De affiche blijft maagdelijk wit omdat huisvrouwen aangetrokken worden door wit. En als u dat niet zint, ontwerp dan zelf een affiche: met een kakafonie aan kleuren als ge wilt, maar mét tekst.

KATRIEN : Ja, mijnheer Julien. Tot uw orders en met alle plezier, mijnheer Julien.

(Katrien gaat naar haar bureau. Julien laat merken dat hij blij is van 't werk vanaf te zijn en begint op de computer een wargame te spelen.)

CORINNE : (Venijnig tot Katrien:) Die massage daarbinnen duurde zo lang.

KATRIEN : Massage?

CORINNE : Kom maar niet uit de lucht gevallen. Ge hebt er wel een heilig smoeltje op staan, maar mij beduvelt ge niet meer. Hete gasbel!... Tien minuten! Tien minuten zijt ge daar binnen geweest. En ge hadt maar vijf minuten nodig om Joske in zijn onderbroek te krijgen. Ik heb niet veel verbeelding nodig om te weten wat er in die tien minuten bij mijnheer Julien gebeurd is. Dat is nog een rappere dan Joske.

KATRIEN : Joske trok alleen zijn broek maar uit omdat ik... omdat ik wou naaien.

CORINNE : Drukt ze het nog deftig uit ook. De hevige babbelut! Van uw opvoeding bij de nonnen schiet nog wel iets over, maar niet genoeg! Ze hadden u banger moeten maken van spelletjes met verpaste mannen. Maar wat die "sexorsisten" niet konden, zal ik wel doen. (Dreigend:) Gij blijft in 't vervolg met uw fikkels van mijnheer Julien af. (Kletst Katrien op de wang.) Begrepen?

KATRIEN : Ja Corinne. (Draait haar andere wang naar Corinne toe.)

CORINNE : Waarom zit gij daar zo?

KATRIEN : "Als iemans u op de rechterwang slaat, keer hem dan ook de andere toe."

Matteüs, vijfde hoofdstuk, 39ste vers.

CORINNE : (Klets ook op die wang.) Ga voor mijn part te communie zonder biechten, maar blijf van mijn Julien af. (Gaat naar haar bureau.)

JULIEN : (Intensief tikkend op de toetsen:)... Maar gij niet, eh manneke! Ik ben rapper dan gij! BANG!... BOEM!... PATAAT!... Voilà, eraan!... Shit! Mijn energie is bijna op. Ik moet maken dat ik die fles vind of ik word een zombie. (Speelt verder.)

BIANCA : (Op via links, met draagtas. Tot Corinne:) Middag, juffrouw. Ik ben Bianca Wouters, van de firma Roll-On. Ik had om 11 uur een afspraak met mijnheer Julien. Is mijnheer Julien aanwezig?

CORINNE : Ik zal even kijken, mevrouw. Een ogenblikje. (Gebruikt telefoon. Het toestel bij Julien rinkelt.)

JULIEN : (Terwijl hij verder speelt:) Miljaarde. En ik zit bijna in "level" acht. (Speelt met één hand verder, neemt hoorn op.) Ja!

CORINNE : (Via telefoon:) Mevrouw Wouters is er, mijnheer Julien.

JULIEN : Laat haar even wachten. Ik moet eerst mijn "level"... mijn bureau afwerken... mijn, mijn rommel opruimen... mijn ... Shit!

CORINNE : U zei, mijnheer Julien?

JULIEN : Shit! (Terwijl hij de telefoon inhaakt:) Shit, shit, shit! (Telefoon is ingehaakt.) Ik ben eraan! En ik stond zo ver! (Schakelt computer uit.)

CORINNE : (Heeft telefoon ingehaakt. Tot Bianca:) Zoudt u daar (Wijst sofa aan.) even willen wachten, mevrouw Wouters? Mijnheer Julien heeft een klein accidentje. (Neemt rol WC-papier uit lade van haar bureau, gaat directiekantoor binnen.) Asjeblieft.

JULIEN : Oh nee! Moeten wij weeral reclame maken voor iets voor de onderkant?! Maandverband, panties, onderbroekjes, zweetvoeten-zeep, eieren, melk... Altijd moet ik produkten van de onderkant aanprijzen.

CORINNE : Melk is toch voor de bovenkant.

JULIEN : Maar het hangt aan een onderkant. Wanneer komt er eindelijk eens een klant met een produkt voor de bovenkant? (Fruunnikt aan Corinne:) Wanneer mogen we eindelijk publiciteit maken voor shampoo, voor make-up, voor deodorant, voor behaatjes, voor uierzalf...

CORINNE : Als ge zo doorgaat, komt ge weer wel bij de onderkant terecht, hoor.

JULIEN : Al onze reclame-campagnes slaan in als een bom. Maar toch krijg ik geen enkele reclame-opdracht voor een totaalprodukt, voor een idee. Zelfs voor een verkiezingscampagne worden wij niet gevraagd. En dat zou ik nochtans eens graag doen: een minister promoten.

CORINNE : Ja?

JULIEN : Dat is tenminste een uitdaging. Een rol W.C.-papier verkopen? Pft! Dat kan zelfs Eddy Wally. Maar van een volksverlakker een fidele vent maken!... Dat kan alleen een respectabel publiciteits-bureau, zoals het onze.

(Het bliksemt achter het raam. Een donder roffelt in de verte. Bianca voelt zich onbehaaglijk.)

CORINNE : Zouden wij dat wel kunnen?

JULIEN : Met ons team?! Maar Corinne. Op de marketing hebben we een Angèle die zo maar eventjes zes jaar marketing gevolgd heeft.

CORINNE : Omdat ze ieder jaar gedubbeld heeft.

JULIEN : Waardoor ze haar stiel eens zo goed kent. En dan hebben we Antoon, onze fotograaf-graficus die de eerste prijs behaald heeft op het internationaal cartoonfestival. Die heeft een kanon van een kodak en vijf computers ter beschikking, met een software-pakket van zo maar eventjes 10.000 megabytes!

CORINNE : Waarop hij de godganse dag wargames speelt.

JULIEN : In welke level zit hij met (het spel) "Prince"?

CORINNE : In level zes, geloof ik.

JULIEN : Nog maar in zes? Ah, goed. Goed. Ach, die jongen werkt zo intensief. Die moet af en toe wel eens een rustpauze inlassen, of hij geraakt gestresseerd. Nee, nee, ons agentschap heeft een prima team. Trouwens ik ben er toch ook nog, als voortreffelijke coördinator.

CORINNE : En als DE uitvinder van schitterende slogans.

JULIEN : Ja,ja. Wij zouden er vanzelf kunnen voor zorgen dat de publieke opinie bijvoorbeeld een Happart de hemel inprijst. (Het bliksemt achter het raam. Het

dondert naderbij. Bianca schrikt en lijkt bang.) Zelfs onze lagere bedienden zijn van hoog niveau. Kijk maar eens naar ons Joske. Traag en teruggetrokken weliswaar, MAAR hij levert prima research-werk af.

CORINNE : (Vist naar een complimentje:) En dan hebben we nog een super-girl!

JULIEN : Katrien. Ja. Maar zolang we geen diplomatieke opdracht krijgen, moet ons team dingen voor de onderkant blijven aanprijzen. Vooruit, laat die madame van dat kakpapier nu maar binnen.

CORINNE : Die madame van...? Ja maar, mijnheer...

JULIEN : Ach, heb ik nog niets over u gezegd. (Neemt Corinne in de armen.) Gij Corinneke, zijt de knapste, de liefste, de schattigste secretaresse die een directeur zich kan wensen. Alleen zoudt ge binnenkort toch eens een cursus dactylo moeten volgen.

CORINNE : Moet dat? Uw super-girl doet toch het typwerk.

JULIEN : Ja, maar Katrien moet af en toe ook nog andere dingen doen.

CORINNE : Zoals: u masseren?

JULIEN : Katrien?! Maar kindje, Katrien ademt wel, maar leeft niet. Van lichamelijke genoegens kent ze geen fluit. Daarbij, directeurs verwennen is het werk van secretaresses, niet van bedienden. En nu wil ik die madame ontvangen.

CORINNE : (Gaat naar Bianca.) Mijnheer kan u nu ontvangen, mevrouw. By the way: voor welk product komt u?

BIANCA : Voor skate-boards, juffrouw. Zoals ik reeds schriftelijk meedeelde, handelt mijn onderhoud met mijnheer Julien over een mogelijke publiciteitscampagne voor ons nieuw type skate-board. (Diept een skate-board en naamkaartje uit haar draagtas en overhandigt die aan Corinne.) Hier is een naamkaartje voor jullie administratie en een model voor jullie research. Voor mijnheer Julien is het langs daar?

CORINNE : Ja mevrouw, door die deur.

(Bianca gaat bij Julien binnen.)

JULIEN : (Reikt Bianca de hand.) Goede morgen, mevrouw. U wenst dat wij reclame

maken voor uw product?

BIANCA : 't Is te zeggen. Wij willen eerst een ontwerp. Dit is ons eerste contact met u en wij weten nog niet of uw agentschap wel deskundig is.

JULIEN : Mevrouw Wouters. Ons agentschap kan er voor zorgen dat uw publiciteit op ROLLETJES verloopt. (Artificieel lachje.) Een goeie, eh? Op ROLLETJES.

BIANCA : Een flauwe, mijnheer Julien, een flauwe. Ik hoop dat u niet de man zijt die voor de slogans zorgt.

JULIEN : Nee,nee,nee! Daarvoor hebben wij een natuurtalent in dienst, mevrouw. Iemand die zelfs publiciteit zou kunnen maken voor de duivel. (Het bliksemt, onmiddellijk gevolgd door een donderknal. Bianca kruipt onder haar stoel van schrik.) Een ietsiepietsie bang van onweer, mevrouw Wouters?

BIANCA : Ik kan het niet helpen, maar reeds sedert mijn kinder-tijd associeer ik donder en bliksem met duivelse hellekrachten. Maar terzake. Voor het lanceren van ons nieuw product dachten wij aan...

JULIEN : (Bekijkt WC-rol.) NIEUW product?

BIANCA : Het bestaat natuurlijk al langer, maar we komen op de markt met een verbeterde kwaliteit. Het nieuwe type rolt soepelder, omdat wij in iedere cilinder vier kogellagers monteerden.

JULIEN : Vier kogellagers!? Dan moet ge oppassen of met één snokje zit ge vijf meter verder!

BIANCA : Uiteraard. Het zal minder krachtinspanning vergen. Bovendien hebben wij de bovenkant voorzien van een antislip-laag.

JULIEN : Een antislip-laag. O ja. Jaja. Om glibberige toestanden op te vangen, waarschijnlijk?

BIANCA : Om een sterkere adhesie, een aanklevingskracht te bekomen, mijnheer Julien.

JULIEN : Ah, dat pakt beter.

BIANCA : Dat zorgt voor een zekere wrijving.

JULIEN : Ja, daar dient het voor, nietwaar? En hoe voelt dat aan? Toch niet als

schuurpapier?

BIANCA : Een antislip-laag is uiteraard korrelig.

JULIEN : Amai mijn... (gebaart naar achterwerk.)

BIANCA : U bedoelt?

JULIEN : Schuurt dat niet?

BIANCA : Een testpersoon heeft de antislip-laag in alle mogelijke toestanden uitgetest en er zijn geen ongunstige factoren genoteerd. Het nieuw type is ongeëvenaard: het scheurt door de bochten.

JULIEN : Scheurt het?!

BIANCA : Door de bochten.

JULIEN : Maar heel ons... "Hinterland" is bochtig!

BIANCA : Daar zal ons nieuw type dan door scheuren.

JULIEN : Aiai. Het schuurt en 't scheurt. Dat zullen we in de reclame maar doodzwijgen. We zouden ons kunnen toespitsen op de prijs. Maar met vier kogellagers in de rollen, zal het product wel niet goedkoop zijn. Dan belichten we het besparings-element. Zo in het genre van: "Nu hebt ge maar één stuk nodig."

BIANCA : Ik liet bij uw secretaresse een naamkaartje en een model achter. U zoekt maar uit welk verkoopsargument u wilt gebruiken en brengt ons daarvan op de hoogte. Maar als ik u een goede raad mag geven: als u onze opdracht in de wacht wil slepen, laat dan de publiciteit over aan uw natuurtalent. Want uw slogan trekt op geen fluit.

JULIEN : Geen nood, mevrouw. Onze Katrien zorgt voor een knal-reclame. Die kent de knepen om een product van de mooiste kant voor te stellen. Die zou zelfs Satan een achtenswaardig pres-tige kunnen bezorgen!

(Felle bliksemschicht en knallende donderslag met nagalm. Bianca wipt van 't verschieten, in zithouding, op Juliens armen.)

CORINNE : Die is ergens in de buurt ingeslagen. (Af via links.)

(Satan, zo mogelijk via de souffleurbak, begeleid door "duivelse" muziek, op in rookwalm.)

JULIEN : (Als de rook wat opgeklaard is, met Bianca in de armen.) Zou ik u mogen

neerzetten, mevrouw Wouters?

BIANCA : Nu wel ja. Alhoewel...(Bang:) Het stinkt hier... Het stinkt hier als de hel.

JULIEN : Och! Angèle's sokken! (Neemt de sokken uit de papiermand en houdt ze onder Bianca's neus.) Dàt zult u geroken hebben, mevrouw Wouters. Die stinken inderdaad verschrikkelijk. (Werpt ze uit het raam.)

BIANCA : (Panisch:) Nee! Ik ruik solfer en pek! Dat onweer moet de reïncarnatie van de duivel verwezenlijkt hebben. Ik ruik het!

JULIEN : Mevrouw Wouters. Ik heb bij Jambers al wel een programma gezien over fobieën. Maar daar leert ge niet van hoe ge met zo'n gevallen moet omgaan. Wat zoudt ge ervan denken als ik u naar uw auto bracht?

BIANCA : Ja. Ik wil hier weg. Hier zijn boze geesten aanwezig. Ik ruik het. Ik voel het.

(Julien leidt Bianca af via links.)

SATAN : (Zit in de sofa. Roept vriendelijk:) Katrien!

KATRIEN : (Praat terwijl ze verwoed verder werkt.) Ja?

SATAN : Ik heb werk voor u.

KATRIEN : Voor vandaag nog?

SATAN : Nee! Ge krijgt er veel tijd voor. Ik ben geneigd te zeggen: oneindig veel tijd. Maar, iets haast zou me wel plezieren.

KATRIEN : Jazeker. Ik zal er morgen aan beginnen. Leg het maar boven op deze stapel.

SATAN : (Terwijl hij naar Katrien gaat:) Ach, volgzaam, deugdzaam, bereidwillig meisje. Ik breng geen maf typwerk. Ik breng u een heel interessant totaalproject.

KATRIEN : (Kijkt op.) Excuseer, neem me niet kwalijk, met de meeste hoogachting, mijnheer. Maar met projecten moet u bij mijnheer Julien zijn.

SATAN : (Charmant:) Ik heb u nodig.

KATRIEN : M...m...mij?

SATAN : En gij hebt mij nodig.

KATRIEN : Ik u?

SATAN : Volgens de befaamde motivatie-analiticus Dr. Ernest Dichter, inmiddels wel enige jaren overleden,...

KATRIEN : God hebbe zijn ziel.

SATAN : (Spotlachje.) Die is momenteel wel elders gehuisvest. Soit. Volgens die man kunt ge slechts een product aanprijzen als het ook uw gevoelens aanspreekt. Dus als ge voor mij een campagne wilt op touw zetten, veronderstelt het van u, dat ge u inleeft in mijn persoonlijkheid. Wij zullen mekaar beter moeten leren kennen.

KATRIEN : I..ik ben...

SATAN : Deemoedig, rechtschapen, vlijtig, goedgevolig, tevreden met uw lot en kuis in woord en daad. Dat is uw façade. Maar daarvoor moet ge innerlijk wel veldslagen leveren. Want “deep inside” zijt ge voortdurend in botsing. Zo gedraagt ge u momenteel wel beleefd en gereserveerd, maar in uw binnenste vindt ge mij charmant, sympathiek en interessant. Of niet?

KATRIEN : (Aarzelend en schuchter:) Ja mijnheer.

SATAN : Waarom onderdrukt ge uw WARE gevoelens, Katrien? Waarom sluit ge uw ware “ik” op in ouderwetse principes? Gij staat mij aan. En als gij mij sympathiek vindt, is dit toch een logisch gevolg:

(Satan trekt Katrien naar zich toe en kust haar. Katrien aanvankelijk verstijfd, zinkt even later weg in gelukzaligheid. Muziekbegeleiding: “Laat je gaan” - Petra. Dan Julien op via links. Katrien trekt zich snel los van Satan.)

KATRIEN : Hier is een mijnheer voor u, mijnheer Julien, v.v.voor reclame.

JULIEN : Ik ontvang slechts op afspraak.

SATAN : Voor mij zult u wel een uitzondering willen maken, mijnheer. Ik kom namelijk voor een verkiezingspropaganda.

JULIEN : Verkiezingspropaganda! Maar komt u toch mee in mijn bureau, mijnheer. Eindelijk eens niks van de onderkant!

SATAN : (Grinnikend:) Dat dacht u maar.

JULIEN : Verkiezingspropaganda! God almachtig!...

SATAN : (Verzuchtend voor zich uit, terwijl hij Julien volgt:)): IK verschaf

werkgelegenheid en (met ogen ten hemel:) Hij gaat weeral met de eer lopen.

(In Juliens bureau:)

JULIEN : U wenst dus ons agentschap in te schakelen voor een verkiezingscampagne.

SATAN : Een soort verkiezingscampagne. Mijn prestige zou namelijk moeten opgevijseld worden. Het is lasterlijk aangetast.

JULIEN : Ah, gij zijt een SP-er. Villa in Frankrijk? Augusta?

SATAN : Nee, ik ben een afgescheurde van de katholieken. Maar om iedere vooringenomenheid voor mijn partij uit de weg te gaan, zou ik de ware aard ervan willen geheim houden. Gaat u er maar van uit dat ik deel uitmaak van: De Tegenpartij. En omdat mijn te herstellen imago momenteel dermate slecht is, stel ik voor dat u mij met het pseudoniem "Satan" aanspreekt.

JULIEN : Mijnheer Satan. (Reikt hem de hand.) Aangenaam en welkom. Wat moeten wij in de campagne zoal belichten?

SATAN : Mijn goede kanten. Want alhoewel ik De Tegenpartij ben, ben ik een redelijk iemand. Ik zou haast durven zeggen: de Rede in persoon.

JULIEN : Satan, jongen! Laat ons doen. En wij maken van u een eerste minister. Uw redelijkheid tegen de onredelijkheid van De Haene: dat moet inslaan!

SATAN : Ik wordt ervan beschuldigd geen zuivere intenties te hebben. Van die blaam wil ik gezuiverd worden. Ik heb het met iedereen goed voor. Dat ik soms negatief overkom, is omdat ik alleen maar de keerzijde van de medaille bekijk. Meer niet.

JULIEN : Een minister zonder oogkleppen! Een droom voor ons Belgiekske!

SATAN : Ziet ge 't een beetje zitten?

JULIEN : Of ik het zie zitten! Mon Dieu!

SATAN : (Korzelig:) Laat Hem er buiten.

JULIEN : U zegt?

SATAN : Om af te sluiten: ik ben niet erg populair en daaraan moet iets gebeuren. Ik dacht daarbij aan folders, affiches, reclamepanelen, radioreklame en TV-spotjes, waarin mijn positieve kanten belicht worden.

JULIEN : Een mega-campagne! Waw!

SATAN : Om het grondig te kunnen aanpakken, zult u uiteraard de details moeten weten van, zowel mijn verpest imago, als van mijn goede hoedanigheden.

JULIEN : Ik ben één en al oor, mijnheer Satan.

SATAN : Ach. Daaraan gaat gij uw tijd toch niet verspillen, mijnheer Julien. In uw computer zitten voorzeker nog... onafgewerkte zaken. Katrien lijkt me de geknipte persoon om mijn publiciteitscampagne te verzorgen. Is zij volgens u niet in staat om zelfs Satan een achtenswaardig prestige te bezorgen?

JULIEN : Ja. Dat zou ze kunnen. Alhoewel. Ze is katholiek. Heel katholiek.

SATAN : Bij vrouwen weet men nooit waar de engel ophoudt en de duivel begint, mijnheer Julien. (Lacht uitbundig. Door technische ondersteuning, deint zijn lach uit in akelig dierengebrul, terwijl spanningverhogende lichteffecten eindigen met een black out.)

2° TAFEREEL

(Julien speelt op de computer. Katrien zit in de sofa en neemt nota's. Satan loopt vertellend heen en weer.)

SATAN : Dus ik ben absoluut niet de bron van alle kwaad. Ik ben alleen De

Tegenstander, meer niet. Satan betekent “tegenstander”. Kijk maar na in de Bijbel: Zacharias 1:3. ‘t Staat er in.

KATRIEN : Dat staat er op, mijnheer Satan.

SATAN : Het belangrijkste verschil tussen mij en de Tegenpartij is dat ik geen blindelings gezag aanvaard. Ik accepteer geen mysteries. Ik vertrouw enkel op het onafhankelijk denken, omdat ik logisch ben, redelijk. Wat zeg ik? Ik bèn de rede. Kunt ge volgen?

KATRIEN : Ja, mijnheer Satan. Doe maar, mijnheer Julien dicteert ook altijd in een stuk door.

SATAN : Maar mijnheer Julien houdt met u geen rekening, liefje. Ik wel. Trouwens, ik mag niet te vlug dicteren. Mijn woorden moeten de kans krijgen zich in u te wortelen. Want ik wil uw ziel raken. Ik wil met uw échte “IK” werken, remember?

KATRIEN : Mijn werk doe ik altijd met totale overgave, mijnheer Satan.

SATAN : Altijd?

KATRIEN : Publiciteit maken doe ik met hart en ziel.

SATAN : En onvoorwaardelijk?

KATRIEN : Excuseer, maar bedoelt u of ik ook voor slechte producten mijn best doe?

SATAN : Zoiets, ja.

KATRIEN : Dan zoek ik naar pluspunten, mijnheer.

SATAN : En dan laat ge u leiden door de positieve elementen?

KATRIEN : Natuurlijk.

SATAN : Maar stel u eens voor, dat ge voor de duivel moet reclame maken, dat afgrijselijk-slecht geval, waarvan de katholieken zo bang zijn.

KATRIEN : De echte? Die met horens en bokkepoten?

SATAN : (Woedend:) Ik HEB geen horens en geen bokkepoten! Alle duivels! Hoe - lang blijft dat fabeltje nog hangen? Die vervloekte Dante met zijn Divina Comedia! Zijn Inferno trekt op niets! Op niets! Dat is met het haar gesleurd! Waar haalt hij het om mij zo afzichtelijk voor te stellen. Van afkomst ben ik een engel, verdomme! Hier! Kijk zelf! (Laat Katrien in zijn haren kijken.) Heb ik horens? Waar ziet ge horens?

Zelfs geen stompje komt er uit. Waar halen ze het!? (Trekt schoenen en sokken uit.) En ik zal rondhuppelen op bokkepoten, zeker! Komaan. Ik, die altijd voorzichtig en behoedzaam te werk ga. Bokkepoten hoort ge van ver aankomen! Dat bonkt op een plancher! (Laat voeten zien.) Hier zie. Zijn dat bokkepoten? Is daar, buiten de inhammen tussen mijn tenen, iets gespleten aan? En dan die staart! Nog zoiets. (Laat broek zakken.) Horens en bokkepoten zijn nog niet afzichtelijk genoeg! Dan plakken ze nog een staart aan mijn achterste. En als het dan nog een zwierige paardenstaart was of zo'n elegant, pluche keeshondjespluim! Nee! Een naakte, onbehaarde, gespleten koestaart. (Staat in rode satijnen onderbroek.) Wel? Zwaddert daar vanachter iets aan? Ziet ge daar een staart doorkomen? Hein?

KATRIEN : (Bang:) Zijt gij de echte Satan?

SATAN : (Korzelig:) Natuurlijk ben ik de echte Satan. Wie anders? (Net nog voor Satan zijn broek optrekt, Corinne zachtjes op:)

CORINNE : Wel potverblomme, voor die trut stropen ze allemaal hun broek af!

KATRIEN : (Wijst angstig naar Satan:) D...d...dat is...

SATAN : Hallo schoonheid!

CORINNE : (Flirtend:) Hallo knapperd! (Wandelt verleidelijk heupwiegend naar Satan toe.)

KATRIEN : D...d...dat is...

SATAN : Waw! Wat een rotatie! Wat een Schwung! (Met zwierige buiging:) Mag ik deze dans van u, fräulein?

CORINNE : Welke dans?

SATAN : Momentje. (Gaat naar soufleurbak, of rand van het podium; richt de blik naar beneden en fluit op twee of vier vingers, roept:) Hé Elvis! Muziek!

(Satan trekt zijn vest uit. Met flashende belichting, start een swingend nummer van Presley. Satan ontpopt zich als een geweldige show-danser. Corinne danst enthousiast mee.)

KATRIEN : (Loopt tijdens de show-dans de wervelende Katrien na. Roept, alhoewel haar stem door de muziek overstemd wordt:) Corinne!... Nee!... Niet doen! ... Dat is Satan!... Corinne, dat is Satan!... Ge danst met de duivel... (enz.)

CORINNE : (Na de dans:) Wow! Gij danst duivels goed!

KATRIEN : Natuurlijk! Dat is...

SATAN : Dank zij mijn gracieuze, wervelende partner.

CORINNE : Uw vriend is buitengewoon charmant, Katrien. (Terwijl Satan zijn vest neemt en aantrekt, venijnig tot Katrien:) Als gij mijn Julien afpikt, pik ik uw vriendjes af. Want ook al kunt gij ze gemakkelijk in onderbroek krijgen, achterbakse veyouse, IK heb meer sex-appeal. En bij mij mogen ze meer, dan lingerie-shows geven. (Verleidelijk tot Satan:) Zin in een cognacske, lover-boy?

SATAN : Als het kan, graag. En breng voor Katrien ook een cognacske mee.

KATRIEN : Nee!

CORINNE : Katrien drinkt geen alcohol. En zelfs met een liter cognac krijgt ge haar niet (verlokkelijk:) "in de mood".

SATAN : Het zou haar inspiratie voor mijn publiciteitscampagne aanwakkeren.

KATRIEN : Nee! Ik drink niet!

CORINNE : Ah! Gij zijt een klant! In welke branche?

SATAN : Regeringsaangelegenheden.

CORINNE : Een politieker! Ge wordt interessanter met de minuut, mijn engeltje. Een ogenblikje, cognacske komt zo.

KATRIEN : (Roept vertrekkende Corinne na:) Voor mij een glas water! Wijwater!

(Corinne af via links.)

SATAN : Wijwater: nog één van die vertelseltjes waaraan hoogdringend iets moet gedaan worden. Schrijf op: ik ben geen konijn dat kan weggegoocheld worden met kwispels, oremussen en exorcisten-hocus-pocus. Ik ben er. Net zoals God er is.

KATRIEN : Gelooft gij in God?

SATAN : Ah natuurlijk. Wij hebben dezelfde origine. Ik ben alleen maar het zwarte schaap van de familie. Maar dat ligt in de grond aan ons ma.

KATRIEN : Uw ma?

SATAN : Wel ja, onze moeder. Van God en mij. Ik had het bij ons ma altijd gedaan.

KATRIEN : Hebt gij een moeder? Hebt gij allebei dezelfde moeder?

SATAN : Wat dacht ge? Dat wij uit een rodekool kwamen?...

KATRIEN : Gij en God zijn dus...?

SATAN : ... broers.

KATRIEN : Ik geloof u niet. Ge liegt.

SATAN : Maar meisje, ik ben de eerlijkheid zelve. Vraag dat maar eens aan mijn vrouw.

KATRIEN : Zijt gij getrouwd?

SATAN : Ja. Maar over dat onderwerp spreek ik niet graag. Onze relatie is te menselijk:... zij regeert en ik ben de minister.

KATRIEN : Is God dan ook getrouwd?

SATAN : Die verstokte vrijgezell!? Nee! Al is er natuurlijk de kwestie van mijn neef.

KATRIEN : Uw neef?

SATAN : Wel ja! Die Gast, Die mij slecht gemaakt heeft. Die o.a. overal is gaan verkondigen dat verrukking, genot en plezier mijn inblazingen zijn. 't Is Zijn schuld dat mijn imago naar de vaantjes is én dat er niet meer gelachen wordt. Kijk maar eens naar uzelf. Wanneer hebt ge nog eens deugdelijk gelachen?

KATRIEN : Verleden week, geloof ik... met "Familie".

SATAN : Met "Familie"!... Gelachen?!

KATRIEN : ... Toch een beetje.

SATAN : Arm Vlaanderen! Ze hebben zoveel schitterende kluchten en dan entertainen ze het volk met "Familie". 't Wordt tijd dat ge met echte humor leert lachen, meisje. Kom, we gaan naar een plezant stuk kijken.

KATRIEN : Nu?

SATAN : Kom.

KATRIEN : Ja maar, ik moet werken.

SATAN : Een verkiezingscampagne vergt een psychologisch diepte-onderzoek. Gij moet weten dat mijn partij geen droogstoppel-partij is, maar de partij van de lol. Kom. (Troont Katrien mee in de zaal, waar ze beiden plaats nemen. Inmiddels:)

JULIEN : (Juicht:) JAAA!... Ik heb hem! Hij is kapot! (Bootst machinegeweer na:) Rekketekkettekettetek. Morsdood! Hoihoihoi! Ik heb gewonnen! Level zeven is uit! En Antoon zit nog maar in zes! Joehoehoe! (Geeft show ten beste à la Jimmy B,

terwijl hij met de rol WC-papier meezwaait:) “Ik ben een vent, een vent van Gent. Ik ben de man, de man die alles kan... Joehoehoe. Joehoehoe.” Och ja, dat schuurpapier moet nog getest worden. (Telefoneert:) Angelleke, mijn belleke. Ik heb een nieuw artikeltje dat moet uitgetest worden. Komt gij het ophalen, liefje?” (Houdt telefoon ver van zich af, wegens gebulder aan de andere lijn.) Nee, ge moogt gerust zijn, ge krijgt er geen stinkvoetjes van, (Haakt in.) ...alleen maar geschaafde billen. (Terwijl hij - in uitstekend humeur - zijn bureel uitgaat:) Corinne! Corinneke!... (Inmiddels Corinne op met dienbord met twee glazen cognac.) Oh! Dat is lief van u. (Neemt glas cognac en slaat het in één teug achterover.)

CORINNE : Dat was niet voor u. Dat was voor mijnheer Satan en deze is voor Katrien.

JULIEN : Voor Katrien? Maar die zemeltrees drinkt toch geen cognac.

CORINNE : Mijnheer Satan zei dat Katrien cognac moest drinken om haar inspiratie aan te wakkeren.

JULIEN : Wat weet die vent daarvan... Katrien is een natuurtalent. Een goed functionerend raderwerk zoals dat van haar heeft geen alcohol nodig. Kom hier. (Drinkt tweede glas cognac leeg.)

CORINNE : (Bitsig:) Nee! Maar uw prutsverstand heeft wel een grote smering nodig.

JULIEN : Wat nu? Heeft er een wesp gestoken?

CORINNE : Katrien is verstandig, eh? Katrien is een natuurtalent. Nu snap ik waarom die schijnheilige, onderontwikkelde kneut bij in mijn bureau moet zitten. Gij komt niet toe met één secretaresse. Gij wilt twee maîtresses! En hoe is ze zoal, uw antieke blaar? Doet ze het goed?

JULIEN : (Terzijde:) Ochot. Ze is ook geabonneerd op de Humo.

CORINNE : 't Zal er met Katrien wel actiever aan toe gaan dan met mij. Paraderen in onderbroek voor haar zal wel een stuk hitsiger zijn dan mijn stomme massage.

JULIEN : Ik? Bij Katrien in onderbroek?

CORINNE : Hang de vrome niet uit! Mannen in hun onderbroek zetten is haar specialiteit. Joske en mijnheer Satan heeft ze al zover gekregen. Dat heb ik met

mijn eigen ogen gezien.

JULIEN : Corinne! Zijt gij overwerkt?... (Ernstige vaststelling:) Nee, dat kan niet.

CORINNE : Ik ben niet overwerkt, maar dat komt er nog van. Want ik doe in 't vervolg ook overuren. Zoveel als zij. Ge zult de kans niet meer krijgen om voor haar ook maar één broeksknoop los te doen...

JULIEN : Ik koop ze altijd met turet.

CORINNE : Al knetst ge ze dicht met "pressions" (=drukknoppen), ge zult geen kans meer krijgen om voor Katrien uw broek uit te trekken. (Haast wenend van woede:) IK ben uw secretaresse. IK alleen. Uw vertrouwelijke zaken zijn voor mij. Ook uw onderbroek!

JULIEN : Corinneke. Waar ge het haalt weet ik niet. Maar ik heb voor Katrien nog nooit in mijn onderbroek gestaan. Ik kan het me zelfs niet voorstellen. Die trut zou de schrik van haar leven pakken.

CORINNE : Wat voor onderbroek draagt gij dan?

JULIEN : Dat weet ge toch! Een gewone witte. Zo'n lobbige, van de Trois-Suisses.

CORINNE : Om op te schieten! Maar uw overgewaardeerde kween vindt u gegarandeerd heel pikant in uw hobbezak. Zij zal uw extra-extra-large pamber wel sensationeel vinden en u het macho-gevoel bezorgen waarvan uw fantasie op hol slaat.

JULIEN : Fantasie? Ik heb geen fantasie.

CORINNE : O nee? Wie fantaseert hier dan al die geweldige reclameslogans?

JULIEN : Ka-ik. Ik natuurlijk. En nu ge 't zegt. Ik heb nog veel werk. Ik moet nog een slogan bedenken voor die madame van daarstraks en nog een reklametekst ontwerpen voor de eierfabrikant. (Terwijl hij naar zijn bureel stevent:) Ik wil deze namiddag niet gestoord worden. Tenzij Katrien opduikt. Die moet haar typwerk nog binnenleveren.

(Dat herinnert Katrien aan haar werk en ze spring op. Lachend zet Satan haar terug op haar stoel. Julien gaat relaxen in zijn bureel. Corinne zet zich boos-pruilend aan haar bureau en doet knip- en plakwerk.)

ANTOON : (Op via rechts.) Pst!... Corinneke. Als ge uw baas ziet, zeg dan eens dat ik in level 8 zit. Zo langs uw neus weg.

CORINNE : Ik zeg niks meer tegen hem.

ANTOON : Eindelijk! Een vrouw die zwijgt! Dan zal ik het hem zelf zeggen. (Stevent naar Juliens bureau.)

CORINNE : Hij wil niet gestoord worden.

ANTOON : Waarom niet? Staat hij in onderbroek misschien?

CORINNE : Natuurlijk staat hij in onderbroek. Voor Katrien staat hier iedereen in onderbroek.

ANTOON : Julien? Voor Katrien in slip? (Lacht onbedaarlijk.) En wat zegt Katrien dan? (Imiteert dialoog Katrien-Julien:)

K: (Met vrouwestem; knieknikjes:) Sorry mijnheer Julien. Neem me niet kwalijk, mijnheer Julien, maar uw billen zijn bloot, mijnheer Julien.

J: (Zwoel-macho:) Ja Katrien?

K: Excuseer en met de meeste hoogachting, mijnheer Julien, maar als gij daar zo blijft staan, doen wij een zonde van onkuisheid.

J: Dat gaat er inderdaad van komen, meisje.

K: Verschoning en met verschrikkelijk veel hoogachting, mijnheer Julien, maar voor ge er aan begint moet ik eerst een honderdjarige aflat afsmeken. (Terwijl hij knielt en bidt Angèle op.) Heer zegen ons en ook deze spijzen, die uw milde hand ons geeft, door Christus onze Heer Amen.

ANGELE : (Voelt even aan Antoons voorhoofd. Dan tot Corinne:) Zothuis opbellen en afvoeren. (Stevent naar Juliens bureau.)

ANTOON : Hé Sherman-tank! De baas wil niet gestoord worden. Hij staat in zijn onderbroek, op Katrien te wachten, nietwaar Corinne?

ANGELE : Al staat hij in zijn flikker. Hij heeft mij geroepen en dan ga ik. (Terwijl ze bij Julien binnengaat:)

ANTOON : (Tot Corinne:) Weet gij wat er uit voortkomt als Angèle op Clouseau gaat

zitten?

CORINNE : Nee.

ANTOON : De Kreuners. En wat is het verschil... ((Antoon fluistert nog meer grapjes in Corinne's oor. Inmiddels:))

ANGELE : (Tot Julien:) Wat moet er nu weer uitgetest worden?

JULIEN : Dit hier. (Geeft rol WC-papier.)

ANGELE : Moet ik dat doen? Dat kunt gij toch ook.

JULIEN : Ik ben nogal vast in mijn lijf.

ANGELE : Peperkoek, pruimen en zoute nootjes eten. En de merchandise om dat ding uit te testen zal wel komen.

JULIEN : Dingen uittesten is het werk van uw afdeling.

ANGELE : Op mijn afdeling ziet het momenteel zwart van 't werk. Daarbij, enquêtes doen over propere en nog properder achterwerken is pure tijdverspilling. Geen enkele Belg geeft toe dat hij met remsporen in zijn broek rondloopt. Als ge voor dat ding reclame wilt maken, gebruik dan de verkoopsargumenten van de fabricant maar. Verzin er een hygiënische slogan bij en 't ding verkoopt. (Geeft rol terug.)

JULIEN : De fabricant heeft speciale verkoopsargumenten.

ANGELE : Voilà. Wat wilt ge nog meer.

JULIEN : ...Ik heb ze niet genoteerd.

ANGELE : Laat Corinne dan een telefoontje of een faxke doen, maar laat Angèle gerust.

JULIEN : Corinne een faxke laten doen... Angèle, als ik u niet had! (Gaat naar Corinne mét WC-papier.)

ANGELE : (Roept Julien na:) Liggen mijn sokken hier nog? (Vermits Julien niet reageert op haar vraag, blijft ze op Juliens bureau en zoekt haar sokken. Inmiddels:)

JULIEN : (Merkt dat Antoon zijn arm om Corinnes schouder geslagen heeft en haar prettige dingen in 't oor fluistert.) Helaba! Zijt gij niet getrouwd?

ANTOON: Buiten mijn uren, eh chef! Tijdens mijn dienst laat ik mijn privé-aangelegenheden thuis. Dan ben ik met mijn werk getrouwd.

JULIEN : Heel spits, Antoon. Want van uw aangetrouwd werk moogt ge wel flirten,

zeker?

ANTOON : En dat blijft schoon liggen tot ik terugkom.

CORINNE : Antoon flirtte niet. Hij vertelde alleen maar enkele mopjes.

ANTOON : Kent ge deze, chef? 't ziet zwart, 't ligt buiten en 't stinkt.

ANGELE : (Vervoegt het gezelschap:) Mijn sokken...

JULIEN : Juist.

ANTOON : Neeje... Een VU-er die look gegeten heeft.

ANGELE : Waar zijn mijn sokken?

(Allen richten zich tot Julien:)

ANTOON : En 't ziet groen, rood, blauw en wit. 't Hangt aan 't plafond en 't zingt.

CORINNE : Ge kunt er precies niet om lachen?

ANGELE : Ik had ze op uw bureau gelegd.

ANTOON : Allez. Iets groen, rood, blauw en wit dat aan 't plafond hangt en zingt.

CORINNE : Zijt ge in uw gat gebeten omdat ik plezier had met Antoon?

ANGELE : Hebt gij ze elders gelegd?

ANTOON : Denkt eens goed na.

CORINNE : Of mist ge uw Katrien?

ANGELE : Gaat ge nu zeggen waar mijn sokken zijn of moet ik de BOB opbellen?

ANTOON : Komaan. Gebruik uw logica. Wat hangt aan 't plafond, heeft veel kleuren en zingt?

JULIEN : STOP!

ANTOON : En nu brengen ze een Stella.

JULIEN : NU wordt er gewerkt. Angèle, pak uw sokken buiten onder mijn raam én uw biezen. Corinne, stuur een fax naar die madame van daarstraks en vraagt hun verkoopsargumenten. En Antoon, gij...

CORINNE : Naar die madame met dat skate-“bord”?

JULIEN : Nee poeske. Naar die madame met dat “sceet-PAPIER”,

CORINNE : Er is vandaag maar één madame hier geweest en die had dit bij. (Toont skate-board.)

JULIEN : Die madame had een rol WC-papier bij. Dit hier: dik, gekorrelde WC-papier.

ANTOON : Gekorrelde?

JULIEN : Ja, want 't schuurt aan de billen.

ANGELE : En IK had dat moeten uittesten?!

CORINNE : (Nam visitekaartje en leest:) "Mevrouw Bianca Wouters. Hoofd Publiciteit. N.V. Roll-On. Fabrikant van rolschaatsen, skate-boards, one-liners. Telefoonnummer..."

JULIEN : (Nijdig:) En nu fabriceert de N.V. Roll-On ook rol-af-WC-papier. Want ze had deze rol op mijn bureau gedeponereerd en daar heeft ze een hele tijd over staan zeveren.

CORINNE : Die madame had een skateboard bij. Die rol WC-papier had IK op uw bureau gezet.

JULIEN : Waarom?

CORINNE : Ik dacht...

JULIEN : Waarmee?

CORINNE : Hoe, waarmee?

JULIEN : Waarmee hebt gij gedacht? Ge hebt niks om mee te denken.

ANTOON : Maar wel véél om iets mee te doen, eh chef?

JULIEN : Kom er niet tussen, playboy. (Tot Corinne:) Die madame heeft geen woord gerept over skate-boards, maar een technische uitleg gedaan over WC-papier. En ik kan het weten, want ik stond er bij.

CORINNE : Ze heeft dit skate-board gegeven voor onze research.

(Inmiddels neemt Angèle het naamkaartje en telefoneert.)

JULIEN : Wij maken reclame voor WC-papier en daarmee uit.

CORINNE : Maar ze fabriceren geen WC-papier! Alleen rollend materiaal!

JULIEN : Juist. Want wat doet een rol WC-papier? Dat rolt.

ANTOON : Dat rolt af. Maar ze heten Rol-Op.

CORINNE: Rol-On.

ANGELE : (Telefoneert, luid en brutaal:) Hallo. Wat verkopen jullie nu eigenlijk? Sceetborden of sceetpapier?... Niet moeilijk doen, eh chouke. Sceetborden of sceetpapier?... Meer moest ik niet weten. (Haakt in.) Ge hebt chance. Ge blijft

krasvrij aan uw achterkant. 't Is geen WC-papier. 't Zijn sceetborden.

CORINNE : Ziet ge wel!

ANTOON : (Lacht onbedaarlijk.)

JULIEN : Gij mist nooit, nee?

ANTOON : (Giechelend:) 't Is mals, 't is blauw en er zijn deuken in.

CORINNE : Ik dacht dat 't groen was.

ANTOON : Dit is een andere.

CORINNE : Mals, blauw met deuken?...

JULIEN : Een geblutste pruim.

ANTOON : Nee! (Proestend:) Angèle's achterwerk nadat ze dat skate-board uitgetest heeft.

ANGELE : Gij denkt toch niet dat ik die vodden ga uitproberen, misterke Bean. Dat moogt ge zelf doen... en er voor mijn part een geblutste banaan aan overhouden.

CORINNE : Mag ik het eens proberen?

JULIEN : Kunt gij dat?

CORINNE : Ik kan toch rolschaatsen.

ANTOON : Ja. Geef eens een demonstratie, Corinneke. Ik zal u vasthouden, kom. (Corinne stapt op de skates en rolt stuntelig een paar keer over het podium. Antoon profiteert van het lichamelijk contact terwijl hij haar vasthoudt.)

ANTOON : (Tot Angèle:) Dat bolt nogal, eh?

ANGELE : Natuurlijk bolt dat. Er staan wielen onder. (Gaat naar de telefoon en toets een intern nummer in.)

ANTOON : (Tot Corinne:) Wat een souplesse! Ge beweegt zo lenig en sportief als een dribbelende Maradona.

JULIEN : (Tot Antoon, geërgerd om diens vrijpostigheid:) Maar GIJ maakt wel obstructiefouten.

CORINNE : Laat me maar los, Antoon. Het gaat vanzelf. 't Is bijna hetzelfde als rolschaatsen.

ANGELE : (Telefoneert terwijl Julien En Antoon zich concentreren op Corinne's pret tijdens een tamelijk vlot solo-nummer:) Joske? Breng eens een plank naar de receptie: 40 cm. breed en 2 m. lang. Nu direkt. (Haakt in.)

ANTOON : Dat ziet er plezant uit.

CORINNE : Ook eens proberen?

ANTOON : Als ge mij opraapt als ik val.

CORINNE : Daar valt ge zo rap niet mee. Het is een fijn uitgebalanceerd skateboard. De wielen veren in alle richtingen. Het bolt heel vlot.

JULIEN : Voilà. Een goed uitgebalanceerde plank die vlot bolt, met wielen die in alle richtingen veren. DIE argumenten gebruiken we in de reclame. Angèle, noteer dat en maak er een verslag van.

ANGELE : Na de tweede test krijgt gij uw verslag.

JULIEN : Tweede test?

ANGELE : Kunt ge daarmee in een “paaip” skeeten? Kunt ge daar Ollies mee doen? (Ollie = kleine lichtsprong) Werken de remmen?

ANTOON : Staat daar een “frein” op?

(Joske op met lange plank. Het binnenbrengen van de plank gaat gepaard met een aaneenschakeling van stunteligheden à la Laurel & Hardy in. Bv. Hij houdt de plank vooraan naar beneden gericht, zodat de achterkant van de plank bovenaan tegen de deurstijl botst en die er afvalt. Hij kijkt om, en slaat aldus de zijkant van de deurstijl er af. Om de deurstijlen te gaan redden, laat hij de plank vallen... op Juliens teen. Hij probeert de stijlen terug te plaatsen, die vallen echter weer. Dan gaat hij naar Corinne's bureau, neemt een Pritt-stift, en probeert de stijlen te plakken. Dat lukt dan nog ook. Hij neemt de plank weer op, draait zich naar Angèle toe, zodat Antoon moet bukken.)

JOSKE : (Onnozel-sneu:) Waar moet ik ze laten?

ANGELE : Leg ze daar maar op. (Wijst naar Katriens bureau.)

(Joske vertrekt met de plank en pleegt daarbij een aanval op de aanwezige acteurs: de ene moet springen, de andere moet bukken of krijgt zelfs een klop tegen de kop. Hij probeert de plank in alle richtingen op het bureau te leggen. Dan:)

JOSKE : (Bedeerd:) Dat gaat daar niet op.

ANGELE : Kom hier, prutser! (Ze legt een uiteinde van de plank op Katriens bureau,

het andere uiteinde op de grond, vlak bij de podiumgrens. De plank is loodrecht op het publiek gericht. PS: Gezien de hiernavolgende activiteiten met de plank: voorzie een veilige monteer-gleuf in het bureau. Tot Corinne:) Bol daar nu eens af.

CORINNE : Ik?! Dat ziet ge van hier.

ANGELE : Komaan. Niet flauw doen. Kruip daar op en bol daar af.

CORINNE : En verongelukken zeker?

ANGELE: Daar zijt ge tegen verzekerd.

CORINNE : Ik denk er niet aan.

ANGELE : (Tot Antoon:) En gij daar, grote molen?

ANTOON : Ik ben aangenomen om het imago van de firma hoog te houden, niet om op mijn imago te vallen.

ANGELE : (Knikt naar Julien.) Gij?

JULIEN : (Verwonderd:) Ik?

ANGELE : Ja zeg, iemand moet die test doen, eh?

(Gelijktijdig kijken allen betekenisvol in Joskes richting.)

KATRIEN : (Terwijl ze opspringt en het podium opstormt:) Nee! Joske niet! Hij gaat verongelukken!

(Satan blijft zitten.)

CORINNE : Joske kan dat. Joske kan alles. Nietwaar, Joske? Voor Katrien doet ge toch alles. En voor mij? Zoudt ge voor mij ook iets willen doen? Een 'makkelijk' en 'simpel' stuntje?

JOSKE : Ma,ma...? Si,si...?

CORINNE : Ik vind u al een knappe vent. Maar als gij met dit skateboard van die plank naar beneden rolt, zou ik u 'moedig' en 'sympathiek' vinden.

JOSKE : Moe,moe...? Sy,sy...?

(Corinne legt armen om Joske.)

JULIEN : (Jaloers:) Ja maar zeg, Corinne!

ANTOON : Niet tussenkomen, chef. Dat is alleen vrouwelijke overredingskracht. Dat doet die van ons ook als ze veel geld wilt uitgeven.

CORINNE : (Legt armen om Joske.) Ge weet het misschien niet. Maar ik was al een

beetje bezig met op u verliefd te worden. Ik vindt u zo 'minzaam' en 'fatsoenlijk'.

JOSKE : Mi,mi...? fa,fa...?

ANGELE : Sol la si do. Ja zeg, komt er nog wat van?

KATRIEN : (Bruusk op.) Joske rolt niet van die plank af (duwt Corinne van Joske weg) en gij moet hem gerust laten!

JULIEN : (Bestraffend:) Katrien!

KATRIEN : (Deemoedig, met knieknikjes:) Neem me niet kwalijk, mijnheer de directeur, met dank bij voorbaat voor uw welwillend begrip, mijnheer de directeur, maar Joske moet niet van die plank scaten, mijnheer de directeur.

JULIEN : (Streng:) En, waarom niet?

KATRIEN : Omdat... omdat ik dat zal doen... met de meeste hoogachting en alle mogelijke bliken van respect, mijnheer de directeur.

ANGELE : Actie! (Geeft skateboard aan Katrien.)

ANTOON : Dames en Heren! En dan nu!... Suspens, voor "le moment suprême": het optreden van onze grandiose acrobate: Catharina de Verschrikkelijke! In een levensgevaarlijke act, een dodelijke sprong: de SCATE-BOARD-MORTALE!

(Corinne roffelt suspens op haar bureaublad. Inmiddels staat Katrien klaar voor de afdaling.)

JOSKE : (Bang:) Wacht! Wacht! Het stootkussen nog. (Tot publiek.) Willen de dikke mensen vooraan komen zitten, asjeblijft?

ANGELE : Komaan, niet treuzelen. Duik daar af.

ANTOON : (Zingend à la Peter Koelewijn:) "Kom van dat dak af, 'k waarschuw je niet meer..." (etc.)

JULIEN : Ge moet niet bang zijn. Ik zal u opvangen. (Zet zich klaar om haar op te vangen.)

CORINNE : Profiteur!

JOSKE : Ze zal toch niet vallen, zeker?

CORINNE : (Met zichtbaar genoeg:) Jawel!

KATRIEN : Staan daar remmen op?

ANTOON: Die toppen daar vooraan.

KATRIEN : Van hier, naar beneden?

ANGELE : Komaan flauw gat! 'Klein-mannen' van 10 jaar duiken daarmee in een gat van 5 meter en gij staat daar voor ocharme 1 metertje met uw billen te rammelen!

JOSKE : (Gevoelig:) Niet doen, Katrien!

(Stil spel: aarzeling, valse start, enz...)

KATRIEN : Onderuit! Ik kom!

(Katrien glijdt van de plank. Antoon vergeet haar op te vangen en Joske komt te laat om haar op te vangen. Katrien geeft de indruk dat ze in het publiek zal duiken - al naargelang haar skating-capaciteiten - en stopt, molenwiekend, net voor de rand van het podium. Joske applaudisseert. Katrien is verlegen. Corinne zet zich mokkend aan haar bureau.)

ANGELE : (Heeft inmiddels op een papiertje nota's gekribbeld. Overhandigt het blaadje aan Julien.) Hier zie. Uw verslag. En trek nu uw plan. Ik ga mijn sokken halen en ik ben weg. (Af via links.)

JOSKE : (Komisch-lijzig tot publiek:) Merci. Ge moogt terug op uw plaats gaan zitten. (Gaat naar Katrien.)

JULIEN : (Leest:) "Baanvast - bolt lijkt nen tram - stopt vanzelf.

Goedgekeurd." (Tot Angèle, maar die is inmiddels weg:) Is dat alles? Moeten wij daarmee...?

JOSKE : (Bewonderend tot Katrien:) Jawadde zeg!

ANTOON : Och, we maken rap een foto van (duidt in de richting van Joske en Katrien) een haan die met een kiekeen copuleert, daaronder de naam van de firma en 't ding is klaar. A la Benneton, eh! Geen kat weet waarover 't gaat, maar 't is publiciteit met een grote P.

JOSKE : (Tot Katrien:) Gij kunt nogal scaten! (Bewondert haar.)

SATAN : (Op.) Ach, personeelsvergadering... (Tot Julien:) Ik had anders graag voortgewerkt aan mijn programma. Kunnen jullie Katrien missen?

(Julien en Joske simultaan:)

JULIEN : Ja,ja!

JOSKE : (Uit extase gehaald:) Nee! (Schrikt van

zijn spontaneiteit.)

ANTOON : Van mij moogt ge ze hebben. 'k Zal voor die Benneton-affiche wel een ander kieken vinden om te fotograferen. Vergadering gesloten, zeker? (Wuift en wil af.)

JULIEN : Wacht eens even, Antoon! (Tot Satan:) Katrien is direct te uwer beschikking, mijnheer Satan. En dit bureau ook. Joske pak die plank op en ingerukt. Corinne: naar mijn bureau!

CORINNE : Ah ja maar nee!

JULIEN : Nu! (Gaat naar Antoon.)

(Terwijl Corinne pruilend naar Juliens bureau gaat, neemt Joske de plank op, zwaait er weer mee onhandig mee in 't rond, waardoor Corinne moet lopen, Satan bukken, Katrien springen en Julien zich op de grond moet laten vallen. Antoon opent bedaard de deur. Joske af.)

JULIEN : (Legt arm om Antoon. Vertrouwelijk:) Wat is groen, rood, blauw en wit, hangt aan 't plafond en zingt?

ANTOON : Helmut Spotti.

JULIEN : (Ernstig:) Ah!

(Antoon af. Julien blijft duidelijk met een vraagteken zitten terwijl hij naar zijn bureau gaat. Tijdens de hiernavolgende dialoog Satan-Katrien, laat Julien zich door Corinne masseren. Inmiddels installeert Katrien zich met bloc-note op de sofa, ongemakkelijk in het uiterste hoekje.)

SATAN : Tja! Het leven is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel, zoals mijn goede vriend Vondel placht te zeggen.

KATRIEN : Is Vondel uw vriend?

SATAN : Mijn beste vriend.

KATRIEN : Zit Vondel in de hel? De katholieke Joost Van den Vondel, in de hel?!

SATAN : En hij heeft van zijn leven zoveel plezier niet gehad, die

ouwe snoeper!

KATRIEN : Plezier? In de hel?

SATAN : Gij dacht toch niet dat de hel zo'n griezelburcht is met van die soepketels, waarin wij zondaars staan af te koken, zeker? Wij zijn geen kannibalen, zulle! Schrijf dat op. Dat fabeltje moet ook uit de wereld geholpen worden. Eigenlijk is er niet veel bijzonders aan de hel. Wij zijn een mogendheid zoals een ander. Wij kennen het vrij ondernemingschap. We hebben verschillende fabrieken. We heffen belastingen. Er wordt al eens gefraudeerd. Wij hebben onze feestdagen, onze kermissen...

KATRIEN : (Blij het te weten:) Als 't regent terwijl de zon schijnt.

SATAN : (Zucht teleurgesteld.) Als ge mijn Broer gelooft zijt ge zalig... Katrientje,... mijn kindje.... Met 't weer heb ik niets te maken. Waarom krijg ik toch van alles de schuld? Een slechte oogst, en de boeren zeggen dat ik ermee gemoeid heb. Iemand die begint te raaskalen, en IK heb het gedaan. Een koe die niet op tijd kalft, en ik zit er voor iets tussen. (Zucht.) En weet ge waarom? HIJ (God) heeft flaters begaan en schuift ze in MIJN schoenen.

KATRIEN : (Slaat een kruisteken.) God is onfeilbaar.

SATAN : (Korte stilte, waarbij hij z'n ongeloof laat merken over zoveel naïviteit.) Kom eens wat dicht bij mij zitten, kom.

KATRIEN : (Schudt hevig "nee")

SATAN : Dan kom IK wat dicht bij u zitten. (Schuift dicht bij Katrien en legt de arm om haar schouder.)

KATRIEN : (Bang, in crescendo, van fluisterend naar verstikt:) Joske, Joske... help, help...

SATAN : Met dat ventje zijt ge niks. Maar dat zal ik u straks uitleggen. Eerst wil ik u/ (Wordt onderbroken door een biepton. Satan haalt een GSM-toestel uit zijn binnenzak.) Hallo?... Is de mazout weeral op?... Bijbestellen... Ja mijn snottebelleke, straks. (Krijgt blijkbaar een furieuze repliek. Gelaten:) Nu... Ja, mijn snottebelleke.... (Sluit af. Steekt GSM weg.)

KATRIEN : Was dat... uw vrouw?

SATAN : Ja. En dat is één van Zijn grootste flaters geweest: de vrouw scheppen!

(Snuift verachterlijk.) Ik heb het nog gezegd: Begin daar niet aan, Broertje, want daar komen vodden van. En als Hij zich dan nog aan 't eerste ontwerp gehouden had, maar nee! Ik zei nog: "Jongen, placeer dat bij de vrouwen ook aan de buitenkant, of ze worden jaloers." Maar wat deed Hij?... Juist. 'k Dacht: 't trekt wel op niets, maar 'k zal maar zwijgen. Maar wat deed hij toen? Wat deed hij? Hij zette er nog borsten aan ook en toen was 't ding helemaal om zeep. 'k Heb nog geprobeerd de zaak te redden en er "genot" aan toegevoegd, maar dat is in een verkeerd keelgat geschoten. Omdat ik zogezegd aan zijn schepping 'geprutst' had, maakt Hij alles wat ik doe slecht. (Geëmotioneerd:) 'k Ben het zwarte schaap van de familie.

KATRIEN : Ik heb het ook altijd gedaan.

SATAN : Maar gij kunt er nog iets aan doen, Katrientje. Uw tegenstanders zijn slechts mensen. En ge hebt alle troeven in handen.

KATRIEN : Troeven?

SATAN : Kom eens hier. (Reikt haar de beide handen en helpt haar galant recht uit de sofa. Neemt haar bril af. Maakt haar haren los. Traag, met oprechte bewondering:) Oh Catharina!... Gij zijt... betoverend mooi...

KATRIEN : (Verlegen:) Och gij...

SATAN : Verlegen? Laat gij u door de waarheid in verlegenheid brengen? Is in de waarheid geloven dan geen deugd?

KATRIEN : Jawel, maar...

SATAN : Waarom onderkent ge dan de waarheid?

KATRIEN : Doe ik dat?

SATAN : Gij zijt mooi. Dat is een waarheid. Maar gij wilt niet geloven dat ge mooi zijt. Dus aanvaardt gij de waarheid niet.

KATRIEN : Zo had ik het nog nooit bekeken.

SATAN : Aha!... En zo zijn er nog een heleboel dingen die ge totnogtoe in 't verkeerde perspectief bekeken hebt, lieve Catharina. (Legt zijn arm om Katriens schouder en leidt haar op het podium heen en weer, terwijl hij haar vriendschappelijk raad geeft. Katrien luistert aandachtig.) Het toekeren van de andere wang, bijvoorbeeld, hoeft ge niet letterlijk op te vatten. Dat was beeldspraak. Want wat gebeurt er

als iemand de andere wang aanbiedt? Ge hebt het vandaag nog ondervonden: met alle plezier slaan ze die ook blauw. Een assertieve houding is geen zonde, meisje. Integendeel. Vrouwen moeten een sterke persoonlijkheid hebben. Dat staat in de Bijbel. (Citeert: "De sterke vrouw, wie zal haar vinden? Haar waarde gaat die van koralen ver te boven. Het hart van haar man vertrouwt op haar en het zal hem aan winst niet ontbreken. Zij brengt hem geluk, geen...)

(Deze monoloog wordt opgeslorpt door dezelfde duivelse lach die uitdeint in akelig dierengebrul als op het einde van 1° tafereel.)

DOEK

2° BEDRIJF

1° TAFEREEL

(Zelfde opstelling als voor 1° bedrijf/1° tafereel. Katrien, modern gekleed, zonder bril, met loshangend haar, typt. Corinne vijlt haar nagels. Julien, op zijn bureau, kijkt op tegen een stapel briefwisseling, neemt een vogelpikpijltje en werpt...)

JULIEN : Vierendertig.

(Julien telt de betreffende brief uit de stapel, opent hem en leest. Inmiddels Antoon op, met opgerolde poster onder de arm.)

ANTOON : (Als opgewekt entree:) 't Is groen en eet stenen?!

CORINNE : Hou op met uw flauwe grappen. Ik ben ze beu.

ANTOON : O-o! 't Gaat regenen. De 'klein mannen' zijn lastig. Of zijt ge slecht gezind omdat ik te lang weggebleven ben? Hebt ge mijn zonnige verschijning gemist?

CORINNE : Geen moment.

ANTOON : (Bekijkt Katrien. Tot Corinne:) Wie is dat? (Corinne laat ongenoegen blijken.) Is dat Katrien?

JULIEN : (Komt uit bureau met brief.) Katrien, wilt gij deze brief beantwoorden?

ANTOON : Wel potverdekke, 't is Katrien! (Staart haar aan.)

KATRIEN : Sorry, mijnheer Julien, maar ik heb het momenteel nogal druk met de publiciteit voor mijnheer Satan.

JULIEN : Satan, Satan... Al drie weken werkt ge alleen voor die vent! Gij zijt precies bezeten door die Satan.

KATRIEN : Volgens Dr. Ernest Dichter kunt ge pas goede publiciteit maken als ge u 100 % inleeft in het artikel.

ANTOON : (Bewonderend over Katrien:) Wat een vrouw!! Daar word ik krols van!

JULIEN : En mijn brieven? Wie beantwoordt mijn brieven?

KATRIEN : Misschien wil Corinne het doen? (Volgt de verdere gesprekken.)

ANTOON : Daar word ik echt krols van!

CORINNE : Ik heb ook geen tijd. Ik moet nog eten. Ik heb nog niet gegeten vanmorgen. (Vertrekt.)

ANTOON : Wilt ge voor mij ook iets meebrengen, Corinneke?

CORINNE : Croissants, sandwiches of een blikje Wiskas?

ANTOON : Iets zoets... zoals gij!

(Corinne af.)

JULIEN : (Roept Corinne na:) Ja maar, die brief moet vandaag beantwoord worden, eh! (Tot Antoon.) Van waar komt gij?

ANTOON : (Vrolijk:) Drie weken op foto-safari geweest.

JULIEN : Zo maar! In 't midden van een werkjaar. De lotto gewonnen?

ANTOON : Op kosten van de zaak, eh chef.

JULIEN : Op kosten van de zaak?! Drie weken op safari?!

ANTOON : Gij denkt toch niet dat ik MIJN vakantie opoffer om voor U kiekens te fotograferen.

JULIEN : Kiekens... fotograferen...

ANTOON : Wel ja! Voor de skate-board affiche!

JULIEN : En daarvoor moet gij drie weken op safari... om een kieken te

fotograferen... Op die tijd vang ik, pluim ik en eet ik twintig kiekens op.

ANTOON : Hela! Een kiekeken EN een haan. En dan nog in actie.

Probeer het maar eens!... 'k Heb eerst een week in 't kiekens-kot van nonkel Gerard gezeten.

JULIEN : En er zat geen haan in zeker?

ANTOON : Jawel. Maar 't was een gepensioneerde... en gene van Dessel, hoor!...

Hij was gaar voor...

JULIEN : ... de soep.

ANTOON : 't pekenshuis. In ieder geval: hij deed niks. Toen vertelde nonkel Gerard dat hij eens een New Hampshire-haan had gehad, die op alles 'zijn devoren deed' ('zijn devoren deed' = zijn driften botvierde). Ik dus naar New Hampshire.

JULIEN : (Ongelovig:) Naar New Hampshire! Naar Amerika! Voor een kiekeken!

ANTOON : Voor een haan, een "actieve" haan! Want dat is, naar 't schijnt, al zo zeldzaam als een viriele vent zoals ik! (Lacht Katrien toe.)

JULIEN : Die foto's. Laat me die foto's zien. (Rukt opgerolde poster uit Antoons handen; ontvouwt ze. Inmiddels:)

ANTOON : (Fier:) Dat is nu kunst, zie!

JULIEN : ... Dat is porno!

ANTOON : Dat is kunst. Katrien! Is dat kunst of porno?

JULIEN : (Terwijl hij de poster uit Antoons handen neemt en oprolt:) Dat moet ge niet aan Katrien vragen! Wat weet die nu over kunst? En zeker niets over porno. Die is te stom om voor de duivel te dansen. (Zet opgerolde poster tegen de zetel.)

ANTOON : Tut,tut. Er is geen kap zo heilig of de duivel krijgt er zijn kop in. Nietwaar, Katrien?

SATAN : (Grijnslachend op.) Goede morgen, heren.

KATRIEN : (Staat blij op.) Goede morgen, mijnheer Satan.

SATAN : (Charmant:) Goede morgen, Catharina.

(Terwijl Satan Katrien omhelst:)

ANTOON: Ah! Is 't reglement verandert? Moogt ge tegenwoordig wél een potje vrijen op kantoor?

JULIEN : Dat is een nieuwe, belangrijke klant.

SATAN : Catharina en ik kunnen hier ook vandaag ongestoord werken, neem ik aan?

JULIEN : Natuurlijk, mijnheer Satan, natuurlijk. (Tot Antoon:) Vooruit, naar uw computer! En hier, beantwoord deze brief. (Overhandigt hem de brief.) De eierboer is niet content. Zo'n affiche had zijn zoon ook kunnen maken, schrijft hij.

ANTOON : Pft! Weer ene die denkt dat hij een artiest is omdat hij twee jaar avond-academie gevolgd heeft, zeker? Ik ken dat.

JULIEN : Twee jaar papschool. 't Manneke is vijf jaar.

ANTOON : De ouders van tegenwoordig! Ze hebben allemaal wonderkinderen! (Af.)

JULIEN : (Tot Satan:) Het personeel van tegenwoordig! Daar doet ge niet meer mee wat ge wilt! (Gaat in zijn bureau een computergame spelen.)

SATAN : En? Blij dat ik er weer ben?

KATRIEN : (Charmant-verlegen:) Ik werk veel liever voor u dan voor mijnheer Julien, dat weet ge.

SATAN : Ge ziet er stralend uit vandaag, Catharina!

KATRIEN : Gij met uw "Catharina". Ik heet Katrien.

SATAN : Ik noem u Catharina, omdat ik een nieuw imago voor u in petto heb, liefje.

KATRIEN : Gij zijt hier om iets aan UW imago te doen. Laat het mijne maar voor wat het is. Ik ben tevreden.

SATAN : ECHT tevreden, Katrien?

KATRIEN : Nu ja...

SATAN : Ge wordt gedomineerd, gekleineerd; kent geen vreugde... (met sensuele ondertoon:) en geen verrukking! (Strekt de armen naar haar uit.)

KATRIEN : Dààr moet ik mee wachten tot ik getrouwd ben.

SATAN : En nog nog 't licht uitdoen of 't is doodzonde, zeker? Maar mijn kindje. Neem uw notabloc, schrijf op en luister goed. We hebben het al gehad over mijn uiterlijk, nietwaar? En ge ziet wat ge ziet: fysiek ben ik dus niet de lelijke demon waarvoor ik al jaren gedoodverfd word.

KATRIEN : Maar wel een demon!

SATAN : Chouke! “Demon” betekent “wetend wezen” en niet “smeerlap”. ‘t Wordt tijd dat ook DAT iedereen weet. Sex, lusten, erotiek, verrukking... daar sta ik compleet buiten. Vleselijke gemeenschap is geen vorm van duivelse bezetenheid. Want met het menselijk voortplantingssysteem heb ik niets te maken. IK zou dat zo onnozel niet gemaakt hebben. Van mij zouden ze zo niet moeten liggen kreunen en kronkelen als ze bezig zijn! Hij heeft dat zo gearrangeerd. Hij hoort ze tussendoor graag roepen: “O God! O God!”

KATRIEN : D.doen ze dat?

SATAN : Tot mijn oren ervan tuiten.

KATRIEN : (Onwennig en naief:) ...Bidden ze dan... als ze bezig zijn?

SATAN : Dat zou er nog moeten bijkomen. Dan genieten ze, mijn kind. (Terwijl hij Katrien streelt:) Dan schakelen ze hun verstand uit en laten zich gaan. Dan strelen ze elkaar, voortdurend, hartstochtelijk, overal, tot ze zich in vacuum tussen bewustzijn en onbewustzijn bevinden, de opwindende plaats waar de oer-gevoelens zich bevinden, mijn favoriete terrein...

KATRIEN : (Trekt zich van Satan los.) Ge gaat me toch niet verleiden, eh?

SATAN : O jawel! Want ik b en de verleiding, de “zoete” verleiding. Maar geen verkrachter. Ik kan niet verder dan uw vrije wil, Catharina. (Herneemt zijn strelingen.) Dat moet in mijn campagne ook vermeld worden... (Catharina wil haar notaboekje nemen. Satan trek haar terug.) Straks. Nu zou ik graag hebben dat ge u inleeft in het product dat ge gaat aanprijzen: in mijn persoonlijkheid; dat ge kennismaakt met de verleiding...

(Satan neemt Katrien in de armen, streelt haar.) Daarbij, diep in uw binnenste w eet ge dat ge wilt verleid worden, Catharina. Alle vrouwen willen dat toch! (Streelt verder. Houdt na enige tijd op met strelen.) Doet het deugd?

KATRIEN : (Verheerlijkt:) Zwijg en doe voort.

(Satan en Katrien gaan door in de sofa. Een akelige lach, een hevig onweer en aangepaste muziek ondersteunen deze scene.)

JOSKE : (Op. Gaat tot bij Satan en Katrien. Bekijkt het vriend paar. Korte

pantomime, waarbij hij zijn ongemak toont en moed verzamelt. Dan, naïef:) Ik stoor zeker? (Satan doet met één hand teken dat Joske moet wachten.)

CORINNE : (Op met twee Brusselse wafels met slagroom.) Is dat zoet genoeg, Antoon?

JOSKE : (Valt naïef in:) Eventjes wachten. Ze zijn bezig. (Merkt wafels. Verlekkerd:) Ene voor mij? (Wil wafel nemen.) Oe! Hij is nog heet.

CORINNE : Dan moet ge blazen. (Blaast tegen de slagslagroomtoefen, zodat Joske's gezicht onder de slagroom komt te zitten.) Onnozelaar! (Tot Katrien:) Zoudt ge eerst Joske willen aflikken. Hij staat te beschimmelen van ongeduld. (Kwaad af.)

KATRIEN : Oh, Joske!

JOSKE : (Veegt wat slagroom weg.) 't Is maar wat crème fraîche. Corinne "bliesde".

KATRIEN : Maar jongen! (Veegt met zakdoek Joske's gezicht schoon.)

SATAN : (Slaat arm om Katriens schouder en neemt haar mee terzijde.) Een man wil niet betutteld worden, Catharina.

KATRIEN : Ja maar...

(Joske gaat naar Katrien.)

SATAN : Een man lost zijn problemen graag zelf op...

JOSKE : (Biedt zijn wang aan Katrien:) Is 't er allemaal af?

(Katrien, liefdevol, wil Joske's gelaat verder schoonvegen. Maar Satan geeft Katriens zakdoek aan Joske.)

SATAN : (Streng:) Een ECHTE man lost zijn problemen zelf op. (Militair commando, waarop Joske als een soldaat reageert.) Halve draaai rechts! Schouder het geweer! (Joske zoekt zijn "geweer", neemt snel de opgerolde poster en "schoudert" die.) Voorwaarts, mars! Een, twee, een, twee, een, twee (Gaat zo door tot Joske af gemarcheerd is.)

KATRIEN : Ocharme, als hij zo op zijn afdeling komt, zullen ze hem weer uitlachen.

SATAN : (Streng:) Catharina! Ik kuste u, ik streelde u, ik sloofde me uit u om in te wijden in de geheimen van de liefde. En voor mijn ogen sympathiseert gij met die kluns! Ik heb mijn trots!

KATRIEN : Excuseer mijnheer Satan.

SATAN : Asmodeus. Ge moogt ook Asmodeeke zeggen.

KATRIEN : Zijt gij dan Satan niet?

SATAN : Ach schatje, ik heb duizend namen! Antichrist, Beëlzebub, Dis, Hoberdidance, Lucifer, Mefistoteles, Pluto, Satan... In het Middel-Duits alleen al zijn er 62 namen voor mij. In het 20-eeuwse Engels minstens 400. (Teder:) Maar Asmodeeke hoor ik het liefst.

KATRIEN : (Glimlachend:) Asmodeeke.

SATAN : Oh Catharina! Uit uw mond klinkt het als kristallen klokjes. Zeg het nog eens.

KATRIEN : (Guitig:) Asmodeeke.

SATAN : Nog eens!

KATRIEN : Asmodeeke, Asmodeeke,... (Herhaalt "Asmodeeke" steeds guitiger en uitgelatener, tot ze er pirouettes bij maakt van plezier en uiteindelijk zingt en danst op de wijze van "Tiritomba":)

"Asmodeeke Asmodeeke Asmodeeke is zijn lievelingsnaam.

Asmodeeke Asmodeeke Asmodeeke is zijn naam!

Hij kan vleien, hij kan kussen, doet me zingen

Leert me hele nieuwe dingen

'k Voel me vrolijk, 'k voel me leven, 'k voel me branden

Als bevrijd van alle banden

Asmodeeke Asmodeeke Asmodeeke is zijn lievelingsnaam.

Asmodeeke Asmodeeke Asmodeeke is zijn naam!"

(Enthousiast:) Ja! We gebruiken 'Asmodeus' op de affiches. Ge hoort die naam graag en het klinkt sympathiek. En we beklemtonen AL uw deugden. We maken...

SATAN : Heb ik deugden, Catharina?

KATRIEN : Gij zijt galant, verstandig, logisch, humoristisch... en heel lief... Uw imago zal veranderen. (Vol overgave:) Ik leef me 100 % in het aan te bevelen produkt in.

SATAN : En ik leef me 100 % in u in, Catharina. (Grijnslachend terzijde:) Uw “imago” zal mee veranderen.

KATRIEN : Ik wou dat Joske zo... zelfzeker was als jij.

SATAN : Ik hoor het wel niet graag. Maar als dat uw wens is...

ANGELE : (Op:) Katrien Typmachien! Is mijn lijst af?

KATRIEN : Lijst?

ANGELE : Van de verbruikers van kunstmeststoffen? Drie weken geleden gevraagd. Nog niet gehad.

KATRIEN : Ik ben met een belangrijke reclame-campagne bezig, Angèle. Corinne doet intussen mijn werk.

ANGELE : Wat ik aan u vraag, moet jij doen. Vooruit! Lijst afmaken. Ik wacht.
(Neemt wachtende houding aan.)

(Katrien kijkt Satan vragend aan.)

SATAN : (Guitig tot Katrien:) Ze gaat wortel schieten.

KATRIEN : (Tot Angèle:) Neem me niet kwalijk, Angèle, maar als ge hier zo op uw lijst blijft wachten, gaat ge wortel schieten.

ANGELE : (Nijdig:) Aha! De troelala wordt brutaal! Maar om over mijn kop te scharren moet ge vroeger opstaan, piskous! Daarvoor zijt ge te plat! Ik laat niet met mijn voeten rammelen. IK ben afdelingschef en GIJ zijt een pruts-typistje. Zo zijn de rollen hier verdeeld.

SATAN : De wereld is een schouwtoneel, elk speelt zijn rol en krijgt zijn deel.

ANGELE : Hela snuggere! Kwebbel dicht, eh! Dit is tussen die Trien en mij.

SATAN : Zij heeft geen tijd voor lijsten van kunstmeststoffenverbruikers. Zij werkt voor mij. En ze zal voortaan opkomen voor haar rechten. Ook tegenover u.

ANGELE : Daar zie! Ze heeft de advocaat van de duivel ingehuurd!

(Katrien lacht om Angèle's rake uitspraak. Woedend:) Lacht jij mij uit?!... Gij pezeweeftster! Gij schijnheilige kwezel, met uw smoel als van een eerste communicant die op zijn hostie gebeten heeft! Gij denkt toch niet dat ik me door u laat uitlachen! Maar dan kent ge Angèle nog niet, achterbakse padvindster! Ik laat

me door niemand uitlachen! En zeker door geen weke mossel zoals jij! 'k Heb altijd compassie gehad met uw heilig snijbonengezicht. Maar dat is gedaan! Van nu af is het oog om oog en tand om tand, platte babelut! Van nu af bijt ik! (Af.)

SATAN : Gekwetst van binnen?

KATRIEN : (Aangedaan:) Ja.

SATAN : Ge hadt haar kunnen onderbreken en ongezouten UW mening zeggen. Het is noch psychisch, noch fysisch gezond uw frustraties op te kroppen.

KATRIEN : Daar was geen woord tussen te krijgen. Dat... dat viswijf ratelde maar door. Ze beledigde mij! Van 't begin tot het einde! En ik moet dat maar pikken! Niemand houdt er rekening mee dat ik gekwetst kan zijn. Ik ben de stomme Katrien, die ze mogen uitmaken, naar believen krenken en vernederen! Ik moet alles slikken! Maar dat het mijn ego afbrokkelt en reduceert tot een nietig, klein... amoebeke, daar houdt niemand rekening mee!

SATAN : Ik houd rekening met u, Catharina. Ik weet wat er in uw binnenste omgaat.

KATRIEN : In mijn binnenste? In mijn binnenste zou ik willen dat dat viswijf ook eens uitgekafferd werd; dat ze wist hoe het aanvoelt een dweil te zijn.

SATAN : (Legt troostend arm om Katriens schouder:) Met uw wensen wordt rekening gehouden, Catharina.

KATRIEN : In het hiernamaals zeker?! (Schrikt van haar eigen opmerking terwijl Satan lacht.)

ANTOON : (Op met brief van eierboer. Tot Satan:) Mag ik uw schat even lenen, mijnheer? (Neemt Katrien terzijde.) Snoezeke. Ik zou van mijnheer Julien deze brief moeten beantwoorden. Maar schrijven is mijn beste vak niet. Als jij dat voor mij zoudt willen doen, zal ik voor u eens een wit konijntje vangen. Potverdekke, jij ziet er knap uit tegenwoordig! Om met u eens te... weet ge wel, zou ik doodzonde willen doen.

SATAN : Doe maar. Naar mij moet ge niet zien!

KATRIEN : Ik heb geen tijd om die brief te beantwoorden, Antoon.

ANTOON : (Schalks:) Hebt ge voor dat ander tijd?

KATRIEN : Welk ander?

ANTOON : Oh Katrien! Uw ogen! Zo vragend, verlangend! Net Bambi! Verdomme Katrien, als ik tegen iets niet tegen kan, is het tegen Bambi-ogen. (Houdt even theatraal hand voor de ogen. Inmiddels kijkt Katrien vragend naar Satan, die monkelend schokschoudert.) O nee! Ge hebt ze nog open! Als ge me zo smachtend blijft aankijken, sta ik niet in voor de gevolgen, meisje! Doe uw ogen dicht! (Katrien gehoorzaamt onmiddellijk.)

(Volgt een kort mime-spel tussen Satan en Antoon:)

ANTOON : (Antoon oefent gretig de vingers als voor een piano-recital. Kijkt dan naar Satan.)

SATAN : (Knikt afkeurend “nee”.)

ANTOON : (Knikt vragend “nee?”.)

SATAN : (Knikt als antwoord “nee”. Gebaart dat Antoon het zachtjes moet aanpakken.)

ANTOON : (Gebaart: “met strelen?”)

SATAN : (Vindt het geen schitterend idee.)

ANTOON : (Gebaart: “Met kussen?”)

SATAN : (Keurt het goed.)

ANTOON : (Met knipoog en opgestoken duim: “het komt in orde.” Wil Katrien kussen, maar vraagt nog even de toelating aan Satan of hij Katrien daarbij mag vasthouden.)

SATAN : Dat zou ik niet doen.

KATRIEN : (Kijkt naar Satan:)) Wat niet doen?

ANTOON : (Terwijl hij Katrien beet pakt:) U vastpakken om te kussen. Maar ik doe ‘t wel! Ge moest maar zo’ schoon meisje niet zijn. (Wil haar kussen.)

KATRIEN : (Draait het hoofd om:) Asjeblijft, Antoon, nee.

ANTOON : Maar mijn Bambieke toch! Kussen is nog zo plezant!

KATRIEN : NEE! (Duwt Antoon zodat hij pardoes op zijn achterwerk valt en verbergt

zich achter de sofa.)

(Julien, opgeschrikt, verlaat zijn bureau.)

ANTOON : (Krabbelt recht. Sluipt speels naar Katrien toe, lokkend zoals men een kat roept:) Katrien! psswswsws! psswswsws!

JULIEN : Is hier een kat? En ik ben allergisch aan katten!(Niest.)

KATRIEN : (Steekt hoofd boven sofa.) Gezondheid. (Duikt weg.)

JULIEN : Dank u. Antoon, pak dat beest en zet dat buiten. (Niest. Katrien reageert bij Juliens niezen telkens zoals hierboven.)

ANTOON : Rapper gezegd dan gedaan, chef. 't Is een grote kat.

JULIEN : Een grote!? (Niest tweemaal.)

ANTOON : 't Is een reuzekat.

JULIEN : Een reuzekat?! (Wil weer niezen.)

SATAN : (Weerhoudt Julien van niezen door zijn neus dicht te knijpen.) 't Is Katrien.

JULIEN : Katrien? (Tot Antoon:) Wat staat gij daar dan te "wizzewizzewizzen"?

ANTOON : Ik vroeg Katrien 'poeslief' of ze deze brief wou beantwoorden.

JULIEN : Poeslief, poeslief! Met poeslief zijn krijgt ge van personeel niets gedaan. Orders moet ge geven! (Streng:) Katrien!

KATRIEN: (Komt te voorschijn.) Ja, mijnheer Julien.

JULIEN : Als u gevraagd wordt een brief te beantwoorden, beantwoordt ge die, begrepen?! Onwillig personeel kunnen wij niet gebruiken. En werkweigeraars zeker niet! Ik weet dat ge een stom kalf zijt, maar ge zult toch wel weten dat ge hier moet doen wat gevraagd wordt, zeker? Daar wordt ge voor betaald! En koppige ezels mogen hier sito presto gaan doppen. Is dat duidelijk? Dus begin er maar aan.

(Antoon geeft de brief aan Katrien.)

KATRIEN : Maar gij hadt gezegd dat Antoon die brief moest beantwoorden.

JULIEN : Ik HEB gezegd dat GIJ die brief beantwoordt! Nu! Antoon heeft geen tijd. (Neemt Antoon bij de arm. Vertrouwelijk tot Antoon:) Hebt gij al een truuk gevonden om bij Starwars uit level 8 te geraken? Ik krijgt die vijandelijke battle-ships niet kapot.

Dat gaat zo rap, joh! En die blijven maar komen. Ene overhoop schieten en er zijn al twee verse...(enz.. Julien en Antoon samen af.)

SATAN : Voelt ge u machteloos?

KATRIEN : Natuurlijk voel ik me machteloos.

SATAN : Ge hadt kunnen reageren.

KATRIEN : Wat is tegen zo'n tiran in te brengen?

SATAN : Ge hadt kunnen zeggen wat ge in uw diepste binnenste "wou" zeggen.

KATRIEN : Dan had ik hem gezegd hebben dat hij de pot op kon en stond ik morgen aan de dop. Een slaaf mag niets zeggen. Die moet met zich laten sollen. Die mag alleen maar bevelen uitvoeren, ja-knikken en slikken.

SATAN : Tegen Antoon hebt ge niet "ja" gezegd.

KATRIEN : Ik wou dat ik die kwal kon duidelijk maken dat hij met zijn handen van mijn lijf moet blijven. Maar die flierefluiter is onverbeterlijk. Die denkt dat iedere vrouw een lust-object is, een instrument van de duivel... Oh, pardon, Asmodeeke. Dat was zo niet bedoeld.

SATAN : Vrouwen zijn geen "instrumenti diaboli", zoals de officiële kerkaanduiding voor vrouwen is, mijn liefje. Hij heeft de mens geschapen naar "Zijn" beeld en gelijkenis. Gij zijt ook een mens, alleen een verbeterde uitgave. Ronder, zachter en gevoeliger dan Zijn eerste maquette. Want dat was, zoals ge aan den lijve ondervindt, ook een flater.

KATRIEN : Hoe zoudt gij de mens gemaakt hebben, Asmodee?

SATAN : Het voortplantingssysteem alleszins simpeler. Bijvoorbeeld: bij de mannen in de handpalm en bij de vrouwen op de schouder. Dan hoefde men alleen maar zo te doen: (Klopt op Katriens schouder. Als begroeting:) "Ha Katrien, hoe is het met ons!?"

KATRIEN : (Schokt even als bij een climax.) En was het dan gebeurd?

SATAN : Ik moest mijn ontwerp nog wat bijschaven. Maar ik had geen kans. Voor ik het wist had "Hij" Zijn primeurs al uit. Genot zou ik natuurlijk ook nog ingebouwd hebben, maar los van de voortplanting. Dan moest ge zo bang niet zijn van mannen.

KATRIEN : Ik ben niet écht bang van mannen.

SATAN : Wel van Julien en Antoon.

KATRIEN : Van mijnheer Julien ben ik alleen maar bang omdat hij zijn machtspositie misbruikt. Ik zou willen dat hij dat ook eens ondervond. Dan wist hij hoe belabberd en ellendig het aanvoelt om als muis naast een olifant te staan.

SATAN : Genoteerd.

KATRIEN : Bij Antoon ben ik bang voor ongewenste intimiteiten en ik weet niet hoe ik me tegenover hem moet gedragen. Ik wou dat geconfronteerd werd met een oversexte Amazone, die hem niet met rust liet, zodat hij weet hoe weerloos-zijn aanvoelt.

SATAN : OK.

KATRIEN : Hoe komt het dat ik met u zo openhartig kan praten, Asmodee?

SATAN : Omdat ik een plaats heb in uw hart, Catharina?

(Satan neemt Katrien in de armen en drukt haar tegen zich aan. Katrien laat hem gewillig betijen.)

CORINNE : (Op.) Staan jullie nu nog niet verder? (Tot Satan:) Ze kent er niet veel van, zeker mijnheer Satan? Ik weet het: uitkleden tot op de onderbroek, maar niet verder. Want dan blokkeert ze. En ze heeft al ZO geoefend. Bij u, bij Joske, bij mijnheer Julien, nu wéér bij u. Maar ze geraakt geen poot verder zo te zien. Frigide denk ik, mijnheer Satan. (Joske sluipt op met opgerolde poster, die hij kennelijk ongemerkt wil terugzetten.) Zo frigide als een bevrozen non. Dat gaat Joske tegenvallen. (Merkt Joske.) Daar zie! Als ge van de duivel spreekt, ziet ge zijn staart!

KATRIEN: De duivel heeft geen staart!

CORINNE : Alle mannen hebben een staart, soos!

JOSKE : Ik breng die poster terug. Allemaal nog een gezellige voormiddag verder. (Wil vertrekken.)

CORINNE : Hé Joske! 't Kan een gezellige voormiddag worden als ge hier blijft. We doen partnerruil. Speelt ge mee?

JOSKE : Ik kan niet met de kaarten spelen.

CORINNE : (Verleidelijk:) Ik leer u het spel wel, schatje. Het is simpel en plezant! Gij pakt mij vast. (Legt Joskes armen rond zich.) En ik pak u vast. (Omarmt Joske.) En dan moogt gij mij, als ge wilt, een kus geven.

JOSKE : Hebt gij al gewonnen?

CORINNE : Nee, zo begint het spel.

JOSKE : En wanneer ben ik er aan?

CORINNE : Als ge roept : “Stop Corinne, ik kan het niet houden!”, schatje. (Streelt Joske die kennelijk geniet.)

SATAN : (Tot Katrien:) Ze gaat ver, eh?

KATRIEN : Veel te ver! (Trekt Corinne bij de haren bij Joske weg.) Mij moogt ge treiteren, affronteren, het bloed onder mijn nagels vandaan halen. Maar van Joske blijft ge af! (Terwijl ze Corinne buiten duwt:) Hij heeft het al genoeg te verduren. En hij verdient het niet. Hij is veel beter dan jullie allemaal samen! (Corinne af.)

JOSKE : (Perplex:) Ik wist niet dat gij kwaad kon zijn.

KATRIEN : Er zijn nog wel meer dingen gij niet weet, Joske. Maar die vertel ik u later wel. Ga nu maar terug naar uw afdeling. (Joske af.) Als ze nog één hand naar Joske uitsteekt, bijt ik haar vingers af! Dat serpent! Dat ze mij pest, tot daar toe. Maar er Joske voor gebruiken! Dat gaat te ver! Ik verwens die lellebel!

SATAN : Waar naartoe?

KATRIEN : Weg van hier! Naar Israël, Venezuela, Egypte, het kan me niet schelen; maar wel ergens waar ZIJ uitgelachen wordt; waar ZIJ getergd en getreiderd wordt.

SATAN : Even resumeren. Ge zoudt willen dat Angele ook uitgekafferd wordt, dat mijnheer Julien ondervond hoe belabberd en ellendig zijn aanvoelt; dat Antoon geconfronteerd wordt met een oversexte Amazone en dat Corinne ergens terecht komt waar ze uitgelachen wordt. Bepaalde wensen voor Joske?

KATRIEN : Joske is feitelijk te braaf. Hij zou meer mans moeten worden.

SATAN : Een macho?

KATRIEN : Wat is dat?

SATAN : Laat maar zitten. We passen er wel een mouw aan. Ik treed wel niet veel meer op de laatste tijd - principiëskwestie - maar voor u wil ik mijn

goocheltrukkendoos nog eens openen: mijn demonische kunsten gebruiken, zoals uw kerkvaders het zo poëtisch uitdrukken. Ik laat uw wensen in vervulling gaan, Catharina. Ge krijgt een visioen cadeau. (Fluit in de richting van de regiekamer.) Héy! Geef eens wat magische effecten; en dan overschakelen naar een droom. (Licht en geluid brengen de gevraagde effecten. Katrien ongemerkt af. Satan kondigt theatraal aan:) “Cleopatra en haar collega’s”

(Voor het visioen treden Julien, Antoon, Angele en Corinne op in oud-romeinse outfit van 45-40 voor Christus. Julien is een slaaf, Angèle een slavin, Corinne een danseres, Antoon en Joske een Romein; Katrien is Cleopatra.)

(Achtergrondmuziek-tip: “Walk like an Egyptian”. Julien en Angele op; indien voorhanden, versterkt door figuranten-slaven en slavinnen. Ze bouwen het decor om: drapages, tiggervellen, kussens, tapijten, Romeinse zuilen, palmen, planten... Kortom: het bureau krijgt het uitzicht van een Romeinse residentie. Noodzakelijk: twee roemers, een ruime plantenbak, een voetbadje voor Cleopatra en een zweepje. Tijdens deze handelingen:)

JULIEN : (Op met schaal druiven.) Wie verwacht onze madame deze namiddag?

ANGELE : (Op met schaal waarop parfumsflesjes.) Antonius en Josefus.

JULIEN : Twee stuks? Ja maar, zeg! Toch weer geen orgie vandaag?! Zo’n rommell!

ANGELE : Niks orgie. Met Antonius is ze nog bezig en Josefus komt seffens.

JULIEN : Antonius kent er toch iets van?

ANGELE : Geen fluit! Geen sikkepit! Ik twijfel er zelfs aan of hij wel een heeft.

JULIEN : Een sikkepit?

ANGELE : Nee, dat ander. Snul!

JULIEN : Amai, dan zal ze seffens weer slecht gezind zijn. ‘k Zal de rotte druiven al maar opeten. (Zit in sofa; eet druiven.)

ANGELE : Ze zal niet alleen slecht gezind zijn, ze zal briesen als een leeuwin, want haar aqua colonia is op. En ‘t stinkt hier.

JULIEN : Ja, ‘t stinkt hier, eh? (Tot neger:) Waai eens wat, jong, het stinkt hier. (Eet verder; geniet zichtbaar van de koelte.)

ANGELE : 't Komt precies van daar. (Snuffelt rond.)

JULIEN : 't Hangt overal. (Tot neger:) Schakel eens in tweede, maat! (Neger waait, tegen zijn zin, vlugger.)

(Terwijl Angèle rondsnuffelt Corinne dansend op.)

JULIEN : Ah, Corina, onze prima ballerina! Wat staat er op het programma vandaag, meisje?

CORINNE : Madame heeft een nieuwe dans besteld. 't Wordt de "Vogelendans".

JULIEN : Waw! Dat klinkt wulps. Ik hoop dat ik mag blijven. Een druifje? (Tot neger:) Ge moogt in derde. (Neger slooft zich uit.)

CORINNE : (Neemt druif, zit naast Julien.) Ik zou ook willen dat ge moogt blijven, Julianus. Dan dans ik beter. Dan dans ik voor u.

JULIEN : 'k Denk niet dat ik mag blijven, Corina. Onze madame zal lastig zijn vandaag. Er is nu een Antonius bij haar. En die kent naar 't schijnt geen noot muziek. Volgens Angelica heeft hij niet eens een blokfluit meegebracht. (Tot neger:) Pak nu de vierde maar.

ANGELE : Julianus! Zet die ventilateur af en help zoeken! Hier moet ergens een paardenvijg liggen.

JULIEN : Ja Angelica. Direct Angelica. (Tot neger:) Zet u maar eventjes in ralenti. (Neger zijt hijgend neer. Angele en Julien snuffelen rond.)

JULIEN : Volgens mij ligt het in die hoek. (Nadert Angèle.)

(Julien snuffelt rond Angèle, heft dan pardoos haar voet op, zoals een paardenpoot opgelicht wordt om naar de hoeven te kijken. Snuffelt. Walgend:) 't Zijn uw voeten!

ANGELE : Dat kan niet! Ik ben verleden maand nog naar de thermen geweest!

JULIEN : Toen ze droog stonden, zeker.

JOSKE : (Op als zelfverzekerde, stoere, knappe Romein.) Zijn Cleo en Petra thuis?

CORINNE : Hier woont maar één mevrouw en die heet Cleopatra, mijnheer.

JOSKE : Waw! En ze heeft een knappe danseres in dienst, zie ik! Wat danst gij zoals, meisje? De zwoele bossa nova? De verleidelijke cha-cha? Of de sensuele

merengue? (Demonstreerde bij elke dans enkele danspassen.)

CORINNE : Ik doe normaal alleen showdansen. Maar met u wil ik dolgraag...

JULIEN : Ze danst margarine, mijnheer.

ANGELE : Solo.

JULIEN : Al wat ge wilt: Effi, Planta, Becel... maar nooit met twee, mijnheer.

ANGELE : Onze madame is nog niet klaar, mijnheer. En het salon ook nog niet. We moeten nog..

JULIEN :...verluchten.

ANGELE : Ge zoudt best in het atrium nog wat wachten.

JOSKE : Dat zal ik doen, hoor flapdrolleke. Maar als ge Cleo en Petra ziet, zeg hun dan dat ik met een toga vol ongeduld sta te wachten, OK?

ANGELE : Zal niet mankeren, mijnheer ???

JOSKE : Josefus. Josefus Chippendalus.

ANGELE : We zullen het zeggen, mijnheer Chippendalus. (Joske af.)

CORINNE : Oh! Wat een vent!

JULIEN : Pft! Van die soort lopen er veel rond. Te veel.

ANGELE : 't Is wel een soort die niet rap zal uitsterven, eh Julianus!

JULIEN : Zoudt gij uw voeten eens niet gaan wassen?

ANGELE : Daar heb ik geen tijd meer voor. Madame kan ieder moment hier zijn. Lap! Daar is ze al!

(Muziek kondigt Cleopatra's komst aan. Angèle ruikt aan haar voeten en parfumeert snel de omgeving van de sofa. Julien plukt rozenblaadjes en werpt ze in het voetbad. Corinne trippelt een balletdansje. Katrien en Antoon op.)

ANTOON : En weet gij wat dat is, Cleopatrake? 't Is groen en eet stenen.

KATRIEN : (Duidelijk verveeld:) Nee, Antonius, dat weet ik niet.

ANTOON : Een groene steeneter! (Lacht.) Een goeie, eh?

KATRIEN : (Bekijkt Antoon heel laatdunkend.)

ANTOON: Vondt ge 't geen goei, Cleopatrake? Hebt ge liever een straffe, misschien?

KATRIEN : Ik heb liever een straffe vent.

ANTOON : (Heel zelfingenomen:) Dat ben ik. Dat heb ik daarjuist bewezen, eh?

KATRIEN : Gij zijt een hele straffe, Antonius Plattubus. Een felle haan. Terwijl gij aan 't kraaien waart, heb ik al mijn nagels kunnen lakken.

ANTOON : Ge waart geweldig, Cleopatra. Ik heb genoten!

KATRIEN : Maar ik niet, Antonius Plattubus. (Nadert Antoon, begerig.) Mijn vuur is nog niet geblust.

ANTOON : Ja maar, Cleopatrake, Hier toch niet... Zo maar? Waar iedereen bijstaat?...

KATRIEN : Wat een ogen, Antonius Plattubus! Zo vragend, verlangend! Net reeëogen die me smachtend aankijken. Hoe kan ik daaraan weerstaan?

ANTOON : (Nerveus:) 'k Za.za zal ze toe doen. (Doet ogen dicht.)

KATRIEN : (Terwijl ze behendig Antoons gordel en schouderluiting los frutselt:) Goed zo, Antonius. Een capitulerende houding. Daar hou ik van. Een vrouw voelt zich goed als een man zich onderwerpt. Daar streeft ze naar: naar een algehele overgave. Een vrouw is een volmaakte duivelin, Antonius.

ANTOON : (Scharrelt zijn toga omhoog, zodra die op z'n voeten valt.) Oe! Da's koud!

KATRIEN : (Zwoel:) Maar IK ben warm, Antonius.

ANTOON : (Terwijl hij achteruit krabbelt:) Nee, Cleopatrake, nee. Asjeblijft. Niet hier. Ik ben een verlegen ventje. (En passant tot neger:) Zwaaien, joh! Uw bazin heeft het warm. (Neger zwaait koelte. Antoon duikt achter sofa.)

KATRIEN : (Gebiedend:) Antonius!

ANTOON (Steekt hoofd boven sofa.) Piep! (Duikt weg.)

KATRIEN : Antonius kom hier!

(Antoon steekt hoofd boven sofa. Knikt bang "nee", duikt weg.)

KATRIEN : (Terwijl ze het zweepje neemt:) Weet ge waarom ik u hier uitgenodigd heb, Antonius?...

(Antoon steekt hoofd boven sofa. Knikt bang "nee" en luistert.)

KATRIEN : Ik nodigde u uit omdat ik dacht dat gij een sterke, lenige, agressieve panter waart, Antonius Plattubus, (kwaad:) maar geen bibberende, preutse muis!

(Klakt met zweepje.) Mij stelt niemand teleur, Antonius Plattubus! Mijn wensen worden uitgevoerd! (Klakt met zweepje.) Als ik wil dat jij een panter zijt, gedraagt ge u als een panter, begrepen!?! (Antoon grolt achter de sofa.) Ach zo! Een weerbarstige panter! Weet jij wel hoe ik koppige beestjes behandel, Antonius? Die richt ik af! En weet ge wat ik doe met panters die niet luisteren, Antonius? Die voer ik aan de krokodillen! (Antoon kruipt, zo snel hij kan, op handen en voeten via links achter de sofa vandaan. Katrien klakt de zweep. Bevelend:) Zit! (Antoon neemt onmiddellijk de pose aan van een gedweë hond: gehurkt met de handen als pootjes voor zich. Cleopatra tot slaven:) Kijk! Zo moet een echtgenoot zich gedragen, na vijf jaar huwelijk. (Boos tot Antoon:) Maar een minnaar gedraagt zich niet zo, Antonius Plattubus! Een minnaar overrompelt zijn geliefde, neemt initiatieven.

ANTOON : (Terwijl hij wil rechtstaan:) Allez vooruit dan!

KATRIEN : (Klakt met zweep.) Af!... (Antoon krimpt ineen.) Nu moet ge ook niet meer beginnen. Ge hebt tijd genoeg gehad. (Tot Julien:) Hoe laat is het?

JULIEN : (Met knieknikjes.) Neem me niet kwalijk, mevrouw, sorry, met de meeste hoogachting, maar dat weet ik niet, mevrouw.

KATRIEN : Sta daar niet te knikkebenen als een bejaarde vlieg!

JULIEN : (Met aarzelende knieknikjes:) Sorry, mevrouw. Excuseer en verschoning asjeblijft.

KATRIEN : Ga zien hoe laat het is!

JULIEN : (Met knieknikjes:) Ja, mevrouw Cleopatra. Tot uw orders en met alle plezier, mevrouw Cleopatra. (Af via links.)

ANTOON : 'k Zal maar naar huis gaan, zeker?

KATRIEN : IK bepaal wanneer jij weg kunt, Antonius! En zolang uw tijd niet om is, hou ik me met u bezig. Maar nu op MIJN manier.

ANTOON : Ge gaat me toch niet zeer doen, eh Cleootje?

KATRIEN : Cleopatra asjeblijft!

ANTOON : Hebt ge niet graag dat ik Cleootje zeg? Dat klinkt toch lief?

KATRIEN : Cleootje klinkt als een gespan met amper 7 paardjes, Antonius Plattubus.

Geen koningin waardig. (Draait een paar maal dreigend rond Antoon. Beveelt:) Strippen!

ANTOON: Wablieft?!

KATRIEN : Ik zei: "strippen"!

ANTOON : M.m.maar... (Merkt dwingende houding van Katrien.) 't Moet, zeker? (Katrien knikt "ja". Antoon bekijkt Katrien ond

ervragend.) Ik mag niet naar huis? (Katrien knikt "nee".) En als ik niet zou willen?

KATRIEN : De krokodillen.

(Begeleid door een zwoele intro maakt Antoon langzaam de gesp van zijn toga los en ontbloot zijn bovenlichaam. Dan Julien hijgend op. Antoon profiteert van het volgend intermezzo om zijn toga weer op te trekken en op handen en voeten af te sluipen.)

JULIEN : Neem me niet kwalijk en met de allermeeeste blijk van waardering, mevrouw, maar...

KATRIEN : Niet teuten, Julianus. Zeggen wat ge te zeggen hebt.

JULIEN : Met de allermeeeste excuses, meesteres, mevrouw Cleopatra, neem me niet kwalijk en vergeef me, maar ik kon het zien hoe laat het was, mevrouw.

KATRIEN : Julianus! Ik weet dat ge een stom kalf zijt, maar ge kunt toch wel het uur aflezen van een zonnenwijzer, zeker!

JULIEN : Neem me niet kwalijk, mevrouw, meesteres, maar er scheen geen zon op de zonnenwijzer.

KATRIEN : Geen zon in Rome? Midden van de zomer?

JULIEN : Met de hoogste waardering en het spijtigste leedwezen, mevrouw Cleopatra, maar de nieuwe triomfboog van mijnheer Marcus Antonius staat in de weg.

KATRIEN : Och ja!... Markske!... Hij wou een triomfboogske... (Koud bevel:) Afbreken.

JULIEN : ??? A.a.afbreken?!

KATRIEN : Hoort ge niet goed? Afbreken zei ik.

JULIEN : Maar, dat is... (Beduidt met welsprekende blik en/of gebaar hoe hoog die triomfboog wel is.)

KATRIEN : Als ik wil weten hoe laat het is, ZAL ik weten hoe laat het is. En als ik u zeg die triomfboog af te breken, breekt ge die af, begrepen? Onwillig personeel kan ik niet gebruiken. En koppige ezels worden sito presto voor de krokodillen gegoid. Is dat duidelijk?

JULIEN : (Onderdanig:) Ja, ja, madame Cleopatra. Triomfboog afbreken en dan zien hoe laat het is. 't Komt in orde, madame Cleopatra. (Triest:) Ge moet niet bang zijn, madame Cleopatra, (Wenen nabij:) voor ik dood ben, ben ik waarschijnlijk wel terug! (Wil af. Cleopatra gaat naar de sofa en neemt de schaal met druiven.)

CORINNE : (Dramatisch:) Julianus!

JULIEN : Zij die gaan slopen, groeten u, Corinake.

CORINNE : Julianus!

JULIEN : Trouw maar met iemand anders, meisje. Ge moogt. Maar doe me een plezier, lieveke, pak een brave-tamme, zoals ik, en geen rammelaar, zoals die Chippendalus van daarstraks. (Af.)

KATRIEN : Chippendalus? Is Josephus Chippendalus al hier?

ANGELE : Oh! Bijna vergeten! Mevrouw Cleopatra, ik moest van mijnheer Chippendalus zeggen dat hij in 't atrium staat te wachten.

CORINNE : Met een toga vol ongeduld.

KATRIEN : En dat zegt ge me nu pas! Hoe lang staat hij daar al?

ANGELE : Dat weten we niet niet, eh madame! Zolang Julianus die poort niet afgebroken heeft, hebben we geen horloge.

KATRIEN : Niet brutaal worden, eh piskous! Ik ben Cleopatra en gij een slavin. Zo zijn de rollen hier verdeeld. (Wil druif eten. Snuffelt er aan.) Die druif stinkt. (Plukt andere druif, snuffelt.) Deze ook. (Snuffelt dan aan druiventros.) De hele tros stinkt! (Angèle laat blijken te beseffen dat haar voeten de stank veroorzaken. Ze stapt zo stiekem mogelijk, in Cleopatra's voetbad en spoelt er, rechtop staand en potsierlijk-

onopvallend, haar voeten in af. Al plast ze er wel op los. Inmiddels:)

Dat zijn rotte druiven! Wie haalt het in zijn hoofd mij rotte druiven te bezorgen?! Ik haat rotte druiven! Wie durft mij zoiets voor te zetten! Ik wil volle, rijpe druiventrossen met sappige, zoete druiven. Geen kaalgeplukte scheuten! En zéker geen stinkende druiven! Wie is hiervoor verantwoordelijk?! (Ondervraagt iedereen:) Gij?... Gij?... (Tot Angèle, die opging in de verfrissing en daardoor vergat uit het voetbad te stappen.) Van waar komen die druiven?!

ANGELE : (Verrast:) Euh, van de bakker.

KATRIEN : (Na Angèle van kop tot teen bekeken te hebben, ijzig:) Gij staat met “uw” voeten in “mijn” voetbad.

ANGELE : Gij wel?!

KATRIEN : Gij durft!

ANGELE : Eigenlijk wel, eh?

KATRIEN : (Schreeuwt:) Uit mijn voetbad! (Angèle springt plensend uit het voetbad.) Met uw vuile, vieze, stinkende voeten uit mijn voetbad!

ANGELE : Nu is de stank er af, zulle madam! Ruik maar eens.

KATRIEN : Hoe durft ge!?

ANGELE : Uw druiven stonken. Mijn voeten stonken. En nu stinkt alleen dat water nog maar. Ik was niet zinnens om daar wortel in te schieten, zulle!

KATRIEN : Kwebbel dicht, brutale hosklos! Hier voer ik het bewind. Ik laat niet over mijn kop scharren. En zeker door geen platluis zoals jij! IK ben hier de baas en GIJ zijt gerieflijk uitschot. Zo zijn de rollen hier verdeeld! Ah, ge wou geen wortel schieten, totebel? Ge “zult” wortel schieten! Tot er bladeren onder uw oksels staan. (Grijpt Angèle vast en duwt haar naar de plantenbak.) Daar, naast die palm moogt jij wortelen. Stomp uw voeten maar in de potgrond. Vooruit! (Angèle gehoorzaamt met tegenzin.) Dieper, anders valt ge om. (Angèle wroet de voeten diep in de plantenbak.) Nu nog aangieten en bemesten... (Kiept het voetbadwater in de plantenbak.) ge zult dan wel schieten!

JOSKE : (Op.) Cleopatra! Mijn liefste! Mijn hartstocht voor u is te groot om nog langer in het atrium te staan schilderen. Mijn verlangen naar u werd zo stekend

pijnlijk. Ik smacht naar u, ik hou van u!

KATRIEN : (Aangenaam verrast:) Maar Josephus! (Joske kust Katrien stormachtig. Nadien:) Gij laat er geen gras over groeien!

JOSKE : Ik ben een spontane jongen, schat. In alles!

KATRIEN : En houdt deze spontane jongen ook rekening met mij?

JOSKE : Cleopatra. Al mijn emoties ontstaan door u; mijn hart behoort u toe. Hoe kan ik anders dan mijn doen en laten door u te laten leiden?

KATRIEN : Gij weet de juiste snaren te raken, Josephus. Kom, laat ons eerst genieten van wijn en dans. (Joske en Katrien installeren zich in de sofa, waarbij Joske galant te werk gaat. Corinne treedt trippelend aan.) Waar is de wijn?!... (Niemand antwoordt.) Waar is de slaaf die voor de wijn moet zorgen?

CORINNE : In de plantenbak!

KATRIEN : (Tot Angèle:) Kunt gij niet antwoorden als ik iets vraag?

ANGELE : Ik wist niet in welke taal ik moest antwoorden, madam, in 't "Orchidees" of in 't "Cactussisch"... Maar de wijn staat in de kelder.

KATRIEN : Halen!

ANGELE : Ikke?

KATRIEN : Wie anders?! (Angèle komt aarzelend en moeizaam, met modderige benen, uit de plantenbak. Angèle af. Inmiddels flirt Joske met Katrien.) Ik wou u nog een hitsige showdans aanbieden, Josephus. Maar gij zijt blijkbaar al in vorm.

JOSKE : Voor u kan ik niet hitsig genoeg zijn, Patrake. Laat die showdans maar komen.

KATRIEN : (Klapt in de handen.) De Vogelendans!

(Corinne wervelt naar 't midden, maakt een grand écart, stelt zich op als een ballerina en wacht op de muziek. Dan klinkt de "Vogeltjesdans" uit de jaren '60. Corinne danst de naieve dansfiguren met balletallures, maakt er evenwel, door struikelen en aarzelen, een komisch nummer van.)

KATRIEN : (Onderbreekt de dans, geërgerd:) Bij Osiris! Wat is dat?!

CORINNE : De Vogelendans.

KATRIEN : Ik had een ophitsende dans besteld, geen rijdanske voor gepensionneerden. Hitst gij zo iemand op, soos? Dan kent ze er niet veel van, eh Josephus? Ze komt wel voor als een prikkelpop, maar tot op het lendedoekske, verder geraakt ze niet, want dan blokkeert ze, volgens mij. Frigide, denk ik. Zo frigide als een gemummifieerde Vestaalse maagd. Van iemand met uw voorkomen had ik een vakkundiger aanpak verwacht!

JOSKE : Ik eigenlijk ook!

ANGELE : (Inmiddels op met fles wijn.) De wijn, madam.

KATRIEN : Giet maar in. (Tot Corinne:) Uw dansen trekt op niks, heutemeteut. Uw bewegingen zijn zo hoekig als een piramide. Een nijlpaard is sierlijker dan gij. En wat een ritme! Kunt gij niet meer katoen geven, nee? Is dat al wat ge aan hartstocht hebt?

CORINNE : Ik heb toch met alles bewogen.

KATRIEN : (Deze tirade bewerkt Corinne's emoties zienderogen.) Met alles gefladderd, zoals een natte mus, ja. Vindt ge niet dat ze meer moet oefenen, Josephus? Vooral voor haar bipsspieren. Die zijn wat aan de slappe kant, vind ik. En haar mimiek laat ook te wensen over. Haar smoel is zo verleidelijk als een uitgedroogde pannekoek. Mooie benen heeft ze wel, maar wat doet ze ermee!? Huppelen en trappelen, zoals een druivenstamper. En dan denkt ze dat ze danst! (Snuift verachterlijk.) Mijn hond kan dat beter! Die heft zijn poten tenminste nog omhoog. Vooruit! Gaan oefenen! En als ge morgen niet beter danst, maken we van u Wiskas voor de krokodillen.

(Corinne wenend af.)

JOSKE : (Merkt Angèles vuile benen, terwijl ze de glazen vult.) Pst! Patrake! Kijk eens. Uw slavin heeft heel vuile voeten.

KATRIEN : Dat is geen slavin, schatje. Dat is een bottende genoffel. (Tot Angèle:) Als de wijn ingegoten is, moogt ge terug gaan wortel schieten.

ANGELE : Zou dat nog wel nodig zijn, madam? Ik heb al blad. Kijk maar. (Heft de armen op en onthult onder de oksels een weelderige klimop-groei. PS. Lukt best met namaak-klimop.)

KATRIEN : Gij moet nog bloemen. En genoffels doen dat pas in juni. Dus terug in uw bak! (Angèle “plant” zich terug in de plantenbak. Katrien biedt Joske een glas aan.

Toast:) Op een energieke namiddag?

JOSKE : Op een energieke namiddag en op u, Cleopatra, op uw schoonheid en uw geweldig sterke persoonlijkheid.

KATRIEN : Ik? Een sterke persoonlijkheid? (Lachje.) Dat lijkt alleen maar zo, Josephus, omdat ik in dit visioen mag denken wat ik wil, en mag zeggen wat ik denk!

(Terwijl Joske en Katrien drinken: een galmende Satanische lach, duivelse licht- en klankeffecten.)

DOEK

2 □ TAFEREEL

(’s Morgens, twee maanden later. Satan is blijkbaar nog niet heel lang aanwezig, want er zweeft nog een rookwalm na over het podium. Katrien, extravagant en verleidelijk gekleed (kleed met been-split), zit in de sofa, naast Satan.)

KATRIEN : Bij het kiezen voor een produkt speelt er een bewuste én een onbewuste factor mee. Al gebeurt de keuze doorgaans impulsief. Nu wijzen studies over narcisme uit dat niets de mens meer aantrekt, dan hunzelf. Dus, gaan we u uitgeven als een reproductie van de mens. Verder heb ik geopteerd voor een verkoop via emotionele security. Dus heb ik een research en enquête laten doen om uit te vinden welke affiniteit de gebruiker met u kan hebben.

SATAN : Ge klinkt als een advocaat van de duivel!

KATRIEN : Om te beginnen gaan we in de radioreclame belichten dat gij een persoonlijkheid hebt en een zekere standing. Dat doen de politici ook en iedereen slikt het.

SATAN : Een “zekere” standing?! Maar Catharina, ik bulk van de standing. Ik ben de broer van DE Koning: een Prins... Der Duisternis, maar ik ben een Prins, verdoemme!... Wat zeg ik weeral, ik “ben” al verdoemd!

KATRIEN : Vergeet uw vroegere nederlaag nu eens, Asmodee. We halen er u terug bovenop. Maar we mogen niet overdrijven. We moeten het in ‘t begin bescheiden

aanpakken.

SATAN : Bescheiden!? En Hij dan? Hij mag pretentie hebben, zeker?

KATRIEN : God is ook bescheiden.

SATAN : Denkt gij dat?! Weet ge wat God doet? Ik zal u vertellen wat Hij doet. De godganse dag zit Hij op Zijn troon, onder een regenboog van smaragd. 24 ouderlingen, met gouden kronen op, zitten rond Hem. Lees de Openbaringen maar eens, daar staat het in. Bliksem en donder komen uit zijn troon. Voor Hem liggen 4 lelijke beesten, die dag en nacht zingen: "Heilig, heilig, heilig is de Here God". Denkt gij dat Hij zegt: "Stop nu maar eventjes"? Niks van. Dat mouwvegen moet non-stop doorgaan. En die ouderlingen mogen aan de lopende band life zingen: "Gij Here, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht, want Gij hebt alle dingen geschapen.". Mijn maag draait ervan om. Dat houdt nooit op. Nooit. En dan zegt gij dat "ik" het bescheiden moet aanpakken. Staat gij wel 100 % achter mijn campagne?

KATRIEN : (Lief:) Asmodeeke. Ge wéét dat ik aan u verknocht ben, met hart en ziel. In geen enkel aan te prijzen product heb ik me zo volledig ingeleefd, als in u. Hoe kan ik anders dan overtuigd zijn van uw positieve authenticiteit? Kijk waartoe het mij in amper twee maanden geleid heeft! (Showt haar uiterlijk voor Satan.)

SATAN : Ge ziet er knap uit, schat! Heel sensueel!

KATRIEN : Gij zijt wel erg gevoelig voor schoonheid, eh Asmodee?

SATAN : Enorm! Al wat mooi is trekt me aan. En zelfs dàt wordt in een kwaad daglicht gesteld. Kijk maar eens naar de kunst! Hoeveel kunstenaars heb ik niet tot het scheppen van schoonheid geïnspireerd: schrijvers, dichters, schilders, beeldhouwers... En wat gebeurt er als ze vermoeden dat ik er achter zit? "Heel literair, maar 't moet op de index", "Duivelsverzen, verbieden!", "Heet dat fresco Quattrocento? Knap, maar schilder overal maar kleren over", "Michelangelo jongen! Daar moet een vijgeblad voor!"

KATRIEN : Ge zijt precies slecht gezind vandaag.

SATAN : Mijn troon wordt me afgepakt. 't Wordt tijd, dat daar iets aan gedaan wordt. Dat Hij me koeionneert, tot daar toe. Maar dat de mensen mij niet meer erkennen,

dat hangt mijn botten uit. Weet jij hoe de psychiaters mij noemen tegenwoordig? “Gesublimeerde manifestatie van onderdrukte onbewuste driften.” Ze willen mij uitrangeren, beweren dat ik niet meer besta! Maar ik besta wel! Ik vul alle hoeken van jullie hart! Maar ik ben niet kwaadaardig.

KATRIEN : Nog even geduld, schat. Het hoofdstuk over de hel nog uitwerken en dan starten we met de reclame. (Omhelst Satan.) Dan maken we van u een internationaal idool. (Flirt.)

SATAN : Catharina, ge zijt onweerstaanbaar.

KATRIEN : Zoals jij, Asmodeeke, en zoals jij weldra wordt op wereldniveau. (Omhelzing.)

CORINNE : (Op. De armen vol met klasseurs, briefwisseling en kop koffie. Onverzorgder dan voorheen. Ziet er afgepeigerd uit. Droogjes:) Goede morgen, mevrouw, mijnheer. (Wil gaan werken aan haar bureau.)

KATRIEN : Terug!

CORINNE : Terug?!

KATRIEN : Eerst aankloppen en wachten op toelating om binnen te komen.

CORINNE : Ja maar, dat is hier mijn bureau. Als ik voor de deur moet staan wachten tot ik hier gezegd heb dat ik mag binnenkomen, kan ik daar lang staan!

KATRIEN : Als na tien seconden niemand geantwoord heeft, weet ge dat ik dit bureau niet voor interne aangelegenheden gebruik en moogt ge binnenkomen.

CORINNE : (Terwijl ze op haar stappen terugkeert:) Interne aangelegenheden. (Gnuift.) Interne “opeen-liggend-heden”, ja! (Af.)

SATAN : Ze lijkt jaloers!

KATRIEN : (Nadat Corinne aangeklopt heeft:) Even wachten! (Tot Satan:) Bijzaak, Asmodee. Ze heeft me lang genoeg gekweld. Nu is het mijn beurt. Als IK me maar goed voel, daar gaat het om, nietwaar?

SATAN : Absoluut! EN om mijn publiciteitscampagne. Onze belangen zijn nu in elkaar verstrengeld, Catharina!

KATRIEN : Uw cadeautje, dat Cleopatra-visioen, heeft mij de ogen geopend. Als ik

denk, zeg en doe wat ik wil, kan niemand me nog kwetsen. Ik wou dat alle mensen wisten hoe positief uw invloed kan ervaren worden, Asmodee. Alleen dat van de hel is me nog niet duidelijk. Dat moeten we nog eens doornemen. Maar ik zal eerst de rest afwerken. En ik moet de gewone boel hier ook nog wat draaiend houden.

SATAN : Mevrouw de directrice wil dus dat ik verdwijn?

KATRIEN : Ja, maar doe dat nu eens gewoon deze keer, langs de deur. Ge moest eens weten wat een stank hier blijft hangen als gij met uw “caramellekens-tabak” vertrekt.

SATAN : Gij begint te praten zoals mijn vrouw! Soms zou ik willen dat ik de emancipatie niet in de hand gewerkt had. Enfin, ge verwittigt me maar als ge me nodig hebt.

KATRIEN : Ik zal een e-mailtje sturen.

(Satan af. Katrien opent de deur om Corinne binnen te laten. Omdat Corinne tegen de deur leunde, duikelt ze achterwaarts binnen en valt. De briefwisseling druipt onder de koffie.)

KATRIEN : Stom kalf. Wie leunt nu tegen een deur?!

CORINNE : (Terwijl ze de rommel bijeen raapt:) Een te zwaar geladen, afgejakkerde secretaresse, leunt overal tegen.

KATRIEN : Afgejakkerd?! Ge moet maar de 1/10 doen van wat ik vroeger deed. En een secretaresse zijt ge bijlange nog niet. Een kluns, da's alles. (Neemt druipende brief.) Maar dat zijn de prijslijsten van de vrije radio's en TV stations?!

CORINNE : Ja m'dame.

KATRIEN : Hoe ge 't oplost is uw zaak, kwakkel, maar voor 10 uur wil ik een “droge” prijslijsten op mijn bureau. Capito?

CORINNE : Ja m'dame.

KATRIEN : Ja mevrouw Catharina. Een secretaresse moet beleefd zijn. En vermits dat bij u nog te wensen overlaat, zal ik u inschrijven voor een cursus wellevendheid.

CORINNE : Maar m'dame... mevrouw Catharina, ik heb volg al een cursus steno, een cursus dactylo, Engelse correspondentie, Franse correspondentie, WP en Corel

Draw. Ik ben al zes avonden per week weg!

KATRIEN : Dat komt dan perfect uit. De wellevendheidskursus is op zondagvoormiddag. (Gaat naar Juliens bureau, dat nu het hare is.)

CORINNE : (Terwijl ze de boel opraapt:) De teef!... De dragonder!... De "inquisitrice"!... Ik werk de ziel uit mijn lijf. En denkt ge dat ze dat waardeert? Vergeet het maar. Mij de duivel aandoen, dat doet ze. Me kleineren, me pesten. Maar wacht tot ik mijn diploma's heb. Dan geef ik mijn ontslag!

JULIEN : (Op. In schilders-outfit. Van top tot teen onder de verfspatten. Tot Corinne:) Is ze in 't bureel?

CORINNE : Ja.

JULIEN : Dan ben ik terug weg! (Wil af.)

CORINNE : Blijf eventjes, Julien. Als ze komt, kunt ge nog gaan lopen.

JULIEN : Ge weet het! Ze ruikt het als ik hier ben.

CORINNE : Niet moeilijk met die Stelatex-stank!

JULIEN : Van directeur naar affiche-schilder. Hoe heeft ze 't gedaan gekregen?!

CORINNE : Ze zat met streken. Ik heb van begin af aan gezegd dat ge ze niet op mijn bureau mocht zetten.

JULIEN : 't Was een braaf meisje en ze werkte hard.

CORINNE : Met haar ellebogen... totdat ze op uw plaats zat. En als ze dan nog, zoals gij, een inschikkelijke directrice was. Maar 't is een verschrikkelijke "dictatrice". En de bevelen die ze geeft zijn stuk voor stuk sadistische orders. Kijk! Voor 10 uur moet ik deze brieven droog bij haar afleveren. En ik heb geen droogkas.

JULIEN : Dat wordt blazen, meisje.

KATRIEN : (Op. Glunderend:) Ah Julien! Mijn vakman! (Als Julien gaat lopen:)

Julien! Hier!

JULIEN : Neem me niet kwalijk, madame, met de meeste excuses, maar ik moet gaan voortdoen. Ge hadt gezegd dat die affiche deze middag moest af zijn en ik ben nog maar aan de (langgerekt:) "UI" van (langerekt:) "JeswUlten".

KATRIEN : Werk dan straks maar in overdrive. Nu komt ge mee.

JULIEN : Met veel complimenten en evenveel tralala, madame, maar mijn verfpotten staan open.

KATRIEN : Kom Julien. (Nodigt Julien sensueel uit om haar te volgen.)

JULIEN : Sorry madame, maar ik moet mijn verfpotten gaan toedoen. (Nadat Katrien haar sensuele uitnodiging herhaalt heeft.) Er gaat een harde korst op komen, eh!

KATRIEN : Julien! Als ik u roep, moet gij springen!

JULIEN : Ja madame.

(Julien volgt Katrien met tegenzin in haar bureau.)

CORINNE : Droge post! Ze wil droge post! Hoe kunt ge daar binnen het uur droge post van maken?! Die denkt dat ik McGyver ben, zeker?! Ik ben maar tot mijn achttien jaar naar school geweest. Al wat ik ken om iets te drogen is een droogkas en een waslijn... Waslijn...

(Corinne vindt een touw in de schuif van haar bureel. Terwijl ze een waslijn spant en er de brieven, met papierklemmen, aan te drogen hangt:)

KATRIEN : In mijn nek zitten een paar spieren geblokkeerd, Julien. Ik wil een krachtige nekmassage.

(Julien wil er met tegenzin aan beginnen maar merkt...)

JULIEN : Sorry madame Catharina. Neem me niet kwalijk, madame de directrice, maar uw rok is nogal ver open gevallen, madame.

KATRIEN: (Zwoel:) Ja Julien?

JULIEN: Excuseer en met de meeste hoogachting, madame de directrice, maar... daar kan ik niet goed tegen, madame.

KATRIEN : Nee, Julien?

JULIEN : En met alle spijt en leedwezen madame de directrice, maar ik ben katholiek opgevoed, madame.

KATRIEN : Zeg dan uw akte van berouw al maar op, Julien.

JULIEN : Waarom? Ik heb niets gedaan?!

KATRIEN : (Sensueel:) Ge zijt nog niet buiten, eh Julien!

(Terwijl Julien, op de knieën, doorleefd een akte van berouw prevelt:)

ANTOON : (Steekt kop binnen. Zingt, zodra hij merkt dat Katrien er niet is:) “Corina, Corina. Corina, Corina. Corina, Corina, I love you so.o.o!” (Liedje van The Everly Brothers)

CORINNE : Bek dicht. Kreuner!

ANTOON : Crooner, schatje, crooner. Walter Grootaers is ‘ne Kreuner. Ik ben een crooner, zoals Frank Sinatra.

CORINNE : Of ge nu croont, kreunt of krocht, ge werkt op mijn zenuwen.

ANTOON : Hoe zou het toch komen, dat alle vrouwen slecht gezind zijn als het wasdag is?

CORINNE : Hoe zou het komen dat madame Catharina ALTIJD slecht gezind is?...

ANTOON : (Minachtend:) Ts! Tsarina Catharina. Als Katrien ‘hier’ bloedt (Duidt grote snee aan boven wenkbrouw.), weet ge wat dan moet doen? (Corinne weet het niet.) Ze ‘hier’ afbinden. (Legt twee handen om de hals als om iemand te wurgen.) A propos, wat zijt gij aan ‘t maken? Een Siegfried-lijn?

CORINNE : Ik had koffie op de prijslijsten gemorst. En nu wil die feeks voor 10 uur een droge prijslijsten.

ANTOON : Maar mijn kindje. Met deze Beaufort droogt dat in geen twaalf uur! Ik zal eens iets halen. (Af.)

KATRIEN : In mijn tijd had ik maar een minuut nodig om een akte van berouw op te zeggen.

JULIEN : Ik.ik.ik weet niet meer wat er komt achter “zeggen deze spijzen die Uw milde hand ons geeft”.

KATRIEN : Dat is het gebed voor het eten, stommeling!

JULIEN : Oh pardon! Daar moet ik dan per abuis van goesting mee begonnen zijn!

KATRIEN : Goesting? Goesting waarvoor?

JULIEN : (Verbloemt zijn ware gedachte:)...V.voor een kop koffie.

KATRIEN : Met een koekje?

JULIEN : Dat zou lief zijn.

KATRIEN : (Snauwt:) Met lief zijn krijgt ge van personeel niets gedaan. Hier

worden orders gegeven, Julien!

JULIEN : Jaja. Natuurlijk, madame Catharina. Natuurlijk.

KATRIEN: Ik heb u gevraagd om mijn nekspieren te masseren, en dan masseert ge mijn nekspieren, begrepen? Onwillig personeel kunnen wij niet gebruiken. En werkweigeraars zeker niet! Ik weet dat ge een stom kalf zijt, maar ge zult toch wel weten dat ge hier moet doen wat gevraagd wordt, zeker? Daar wordt ge voor betaald! En koppige ezels mogen sito presto gaan dopen. Is dat duidelijk?

JULIEN : Ja madame Catharina.

KATRIEN : Begin er dan maar aan.

JULIEN : Mag ik er u eventjes met de rapte en de allergrootste voorzichtigheid aan herinneren, madame Catharina, dat er een harde korst op mijn verf gaat komen?

KATRIEN : Masseren!

JULIEN : Ja, madame Catharina.

(Terwijl Julien, met tegenzin, Katrien masseert, die ondertussen een dossier doorneemt.)

ANTOON : (Op met strijkijzer) Onderuit! Hier zijn de mannen van het A-team!
(Joske op. Stuntelig, à la Laurel & Hardy, brengt hij een strijkplank binnen.)

CORINNE : Wat is dat?

ANTOON : Een brievendroger.

(Suggesties voor Joske: Bij het binnendragen klapt de strijkplank open, waarbij de tip pijnlijk tussen zijn benen terecht komt. Hij schuift de strijkplank binnen, sluit de deur, onderzoekt de strijkplank grondig, op zoek naar het mechanisme om hem weer op te vouwen. Kruipt tenslotte onder de strijkplank. Als hij op de sluitklep drukt, valt de plank op zijn buik. Kruipt onder de plank onderuit. Heft ze op en raakt met de hand klem. Draait de strijkplank om en monteert ze ondersteboven. Trekt ze aldus naar het midden. Heeft tijdens dit alles zijn jasje/stofjas uitgetrokken en over de leuning van de sofa gelegd; hij draagt bretellen. Antoon heeft inmiddels het strijkijzer ingeplugd.)

ANTOON : (Betast het drogend "wasgoed".) Strijkdroog. Ge moogt hem(de was) af doen. (Helpt "was" afdoen.)

CORINNE : (Duidt op ondersteboven strijkplank.) Wat is dat voor een machine,

Antoon?

ANTOON : Hé Murdock! Dat staat ondersteboven!

(Terwijl Corinne en Antoon de waslijn verwijderen, draait Joske stuntelend de strijkplank om. Inmiddels:)

KATRIEN : (Gebruikt de telefoon. Als Julien daardoor ophoudt met masseren:) Voortdoen!

JULIEN : 't Is maar... als ik voortdoe, gaan 't heel harde korsten worden, zulle!

KATRIEN : Voortdoen! (Telefoneert:) Angèle. Waar zijn de resultaten van de enquête in verband met mijnheer Satan? (Houdt de hoorn even van zich af, omdat Angèle blijkbaar een oremus afsteekt. "Blaft" daarna in de hoorn:) Ik wil die resultaten NU! Teutkous! (Haakt in.)

JOSKE : (Glunterend:) Hij staat!

ANTOON : Dat is "het" moment om naar Katrien te gaan, eh jongen!

JOSKE : Katrien?... (Terwijl hij triest naar de deur sleft, gevoelig:) Welke Katrien?... (Af.)

CORINNE : Ocharme!... Hij was zo verliefd op de vroegere Katrien.

KATRIEN : (Tot Julien:) 't Is genoeg! Ge moogt gaan!
(Julien verlaat Katriens bureau. Inmiddels:)

ANTOON : C'est la vie! Ge wordt verliefd op een schat van een meisje en voor ge 't weet is 't een tang van een wijf.

CORINNE : Was Julien maar directeur gebleven!

ANTOON : Dat had ik ook liever gehad.

JULIEN : Awel... Ik had mezelf ook liever als directeur!

CORINNE : Ik werkte véél liever voor u, Julien.

JULIEN : Oh Corinneke, ik mis u... en mijn computer.

CORINNE : Wat het meest, Julien?

JULIEN : Euh...

ANTOON : Tegen u kon ik nog eens zwansen. Maar sedert zij directrice is, ken ik geen enkele mop meer.

CORINNE : Dat is dan ook de enige verbetering, eh Antoon?!

ANGELE : (Briesend op met 2 dikke klasseurs.) Vliegen! Altijd maar vliegen! De benen onder uw gat onderuit lopen! En dan gaat het nog niet rap genoeg voor die tang! Duizend enquêtes heb ik deze maand moeten doen, met persoonlijke vragen die manueel moeten verwerkt worden. En wanneer wil ze de resultaten?

CORINNE : Vandaag.

ANGELE : Gisteren... Maar ze kan de pot op. Ik werk me niet kapot. Nog voor geen tien Catharina's. Om duizend enquêtes te verwerken heb ik minstens een week nodig. Als ze dat niet begrijpt, mag ze voor mijn part de hel laten losbarsten. Ik kan dat niet rapper klaarspelen.

ANTOON : Hebt gij geen computer programma om enquêtes te verwerken?

JULIEN : Ze wil geen computer.

ANGELE : Ik ken die bullen niet en ik wil die niet kennen. Dat zijn ambetante, tegendraadse machines. Luister maar eens naar iemand die computert! Dat is de ene "shit" na de andere. Daarbij, iets dat meer geheugen heeft dan ik, betrouw ik niet. Dat is in staat om over mijn oren te scharren. Van zoiets blij ik met mijn fikkels af. Dat is duivelstuig!

SATAN : (Duikt met veel gedruis op achteraan in de zaal. Tiert:) Wel gadverdamme! Heb ik het weeral gedaan! (Stevent vloekend het podium op. Inmiddels:)

ANTOON : Met een Report- of Query-Wizzard van de MS-Access hebt ge dat direct geflikt! (Tot Corinne:) Hebt gij Access op uw computer?

CORINNE : Ik geloof het wel, ja.

ANTOON : (Tot Angèle:) Kom, ik zal eens laten zien hoe rap ge daar gegevens mee kunt verwerken.

(Antoon leert Angèle met Corinne's computer werken.)

CORINNE : Hoe maak ik de prijslijsten nu droog, Antoon?

ANTOON : Strijken zoals een zakdoek, meisje.

CORINNE : Helpt ge een handje, Julien?

(Corinne geeft de papieren aan, Julien strijkt ze droog.)

SATAN : (Stevent Katriens bureau binnen.) Ik heb het altijd gedaan! Van alles krijg ik

de schuld! Dat moet gedaan zijn, eh! Duivelstuig! Een computer duivelstuig! Komt er een beetje technisch vernuft aan te pas, schuiven ze 't in mijn schoenen. Er mag niets uitgevonden worden of ik ben de dader. Dat de aarde rond is, aandrijving door stoom, de auto, de computer, zouden ze zonder mij ook uitgevonden hebben! Ze doen alsof ik een technische knobbel heb! Ik kan begot nog geen hamer vasthouden!

KATRIEN : Ge zijt toch zo nijdig?!

SATAN : Zoudt ge niet als ge van alles de schuld krijgt? Er wordt mij veel te veel onrecht aangedaan. 't Wordt tijd dat ge met de campagne begint.

KATRIEN : Ik zal er eens wat spoed achter zetten. (Telefoneert:) Joske? Hoe ver staat het met de research in verband met het beïnvloeden van de moraal? Hebt ge dat al rond gekregen?... Zoudt ge dat dan even tot hier willen brengen? Dank u. (Haakt in.) Joske is klaar met de research. Aan de hand daarvan kan ik de stijl bepalen en dan kan de werkelijke aanpak beginnen.

SATAN : Catharina! Als ik u niet had! (Omhelst Katrien.)

ANGELE : (Buldert:) Shit! Shit! Shit!

(Katrien, geschrokken door het lawaai, verlaat haar bureau. Satan volgt en bekijkt het gebeuren vanop afstand.)

ANTOON : Hebt ge dat gehoord, Julien? Ze weet al hoe er met een computer omgegaan wordt; ze zegt er al "shit" tegen!

(Katrien struikelt en valt in Antoons armen.)

ANGELE : Laat ze vallen, stommerik!

KATRIEN : Ge maakt vorderingen, Antoon! Ge mist me niet meer zoals een paar maanden geleden. Weet ge nog?

ANTOON : ??? Wacht... (Denkt. Duidt op zijn voorhoofd:) Hier zit het niet meer in, maar ik moet nog ergens een reservekopie hebben.

KATRIEN : Toen ik het skateboard uittestte, Antoon. Maar toen was ik waarschijnlijk uw type niet.

ANTOON : (Te instemmend:) Neeje! Bijlange niet!

KATRIEN : Nu wel, Antoon?

ANTOON : (Verlekkerd:) Jaaa!

KATRIEN : Zin in een nummertje?

ANTOON : M.m.m.morgen.

KATRIEN : Nu!

ANGELE : (Afzijdig:) Schandalig!

SATAN : (In Angèle's oor:) Iets waar een "ander" plezier aan heeft is nogal dikwijls schandalig.

ANTOON : K.k.'k ben getrouwd, madame.

KATRIEN : Bij aanhouderij is er een vrouw te veel in 't spel, Antoon, maar bij getrouwde mannen toch ook?

ANTOON : (Lachend:) Feitelijk wel, ja! Da's een goeie.

KATRIEN : Dus 't komt op 't zelfde neer. Vooruit! Horizontaal op de sofa. (Terwijl Antoon zich stram-horizontaal, als voor een operatie, op de sofa legt, merkt Katrien het strijkwerk.) Wat is dat?

JULIEN : (Fier:) De Quick Dry! (of naam van plaatselijk bekende droogkuis)

CORINNE : We strijken uw prijslijsten droog, madame Catharina.

KATRIEN : Wie is op dat schitterend idee gekomen?!

JULIEN : Den Antoon!

KATRIEN : (Sarcastisch:) Ochot! De platte hamburger... dacht weer dat hij zo geweldig en fantastisch was als Eddy Wally. Dat idee was zo stom als uw moppen! Kijk nu eens naar die prijs-lijsten! Stijf, bruin, vies...

JULIEN : Maar ge kunt alles lezen.

KATRIEN : Weet ge 't weeral beter? Een onnozelaar ziet er slimmer uit als hij zwijgt, Julien.

JULIEN : Pardon, excuseer, neem me niet kwalijk, madame. (Tot Corinne:) Wilt ze daarmee zeggen dat ik moet zwijgen?

KATRIEN : (Tot Antoon:) Als ge denkt dat ge een vingdingrijk ventje zijt, zijt ge ernaast, prutser! Alleen geflipten komen op 't stom idee papier te strijken!

ANGELE : Niks geflipt. Antoon heeft méér dan snot in zijn kop! Zonder hem hadt ge

nog een week kunnen fluiten naar de resultaten van de Satan's enquête. Maar dank zij Antoon zijn ze morgen af.

(Joske ongemerkt op. Geïntimideerd door Katriens woede, drukte hij zich angstig wiebelend tegen de deur, waarbij zijn bretellen achter de deurknop haken.)

KATRIEN : (Streng:) Morgen?! Die moesten gisteren af zijn, miss Piggy, en NU op mijn bureel liggen!

ANGELE : Ik kan niet heksen.

SATAN : Maar zij kan wel duivelen!

ANGELE : Daar heeft ze geen reden voor. Dat haar tijdschema niet klopt, daar kunnen wij niks aan doen.

KATRIEN : (Kwaad:) Klep dicht, brutaal geweld! Op mijn tijdschema valt niets aan te merken! Dat is opgemaakt volgens het tempo waaraan "ik" vroeger moest werken. Dat wil zeggen: stante pede beginnen en sito presto afwerken. En dat rapport, Angel Frikadel, moet vandaag op mijn bureel liggen. IK ben hier de directrice nu, dus wordt hier naar MIJN normen gewerkt. En wie dat niet kan, mag zijn schup afkuisen!

SATAN : Wat heb ik gezegd!

ANGELE : Wij verzetten hemel en aarde om uw orders uit te voeren, madame, maar...

KATRIEN : (Smalend:) Hemel en aarde verzetten?! Is werktijd benutten om met een computer te leren spelen "hemel en aarde verzetten"?! Correcte bediendes verspillen geen werktijd aan uitproberen, prutsmie, maar verwerven de nodige kennis voor en na de werkuren! En met z'n twee paperassen staan strijken, is dat "hemel en aarde verzetten"?! Dat is amateuristisch geklungel. Wie doet zoiets?! Prijslijsten strijken! Daar moet ge zo stom voor zijn als 't achterste van een varken, zowel de Einstein die op het idee kwam, als de kiekens zonder kop die staan te strijken. Wat weten jullie van "hemel en aarde verzetten"?! Van werken kennen jullie niets! Jullie zijn te lui en te stom om te helpen donderen!

CORINNE : Dat is niet waar! Wij sloven ons allemaal uit om te doen wat gij vraagt!

ANTOON : Dat is waar. Corinne heeft alle moeite van de wereld gedaan om die prijslijsten op tijd droog te krijgen.

CORINNE : En omdat het zo'n dringend werk was, heeft Julien geholpen.

JULIEN : Angèle leert zelfs met een computer werken om haar werk rapper gedaan te hebben.

ANGELE : Antoon heeft het mij geleerd hoe ik deze enquêtes van mijnheer Satan met de computer kan verwerken, om tijd uit te sparen.

SATAN : Ah! Zijn dat de enquêtes? (Verdiept zich in het bestuderen van de enquête-formulieren.)

JOSKE : (Enthousiast:) En mijn verslag is af, Katrien!

KATRIEN : (Verrast:) Joske!

JOSKE : (Bang:) Maar 't is misschien niet het moment om het te brengen, madame Catharina?

KATRIEN : Jawel, Joske, jawel! We gaan dat rapport dadelijk op mijn bureau bekijken. Kom.

JOSKE : (Doet twee stappen voorwaarts, voelt de weerstand van de bretellen en stapt achterwaarts terug. Onwennig:) Ik heb het gevoel, dat ik misschien toch beter op een andere keer eens terug kom.

KATRIEN : Nee Joske, dat verslag is belangrijk en ik hecht veel belang aan uw advies. Kom.

JOSKE : (Doet met opgepept zelfvertrouwen en zichbaar veel moeite vijf stappen voorwaarts, maar keert dan in achterwaartse looppas weer op zijn stappen terug. Ongemakkelijk:) Er is iets dat mij tegenhoudt.

KATRIEN : Ge moet niet bang zijn, Joske. Ik ben alleen maar kwaad op deze palullen, omdat ze geen stamp onder hun gat waard zijn. Op u zal ik nooit kwaad zijn. Gij werkt hard en gij zijt nog altijd mijn beste vriend. Kom.

JOSKE : (Opgetogen:) Ikke?! Uw beste vriend?!...(Stapt kordaat naar Katrien toe. De laatste stappen vecht hij a.h.w. tegen een stormwind. Dan haakt Corinne de bretellen van de deurknop, die bijgevolg tegen Joske's rug zwiepen. Allen lachen, behalve Katrien.)

KATRIEN : (Woedend tot Corinne:) Dat hebt hebt ge niet voor niets gedaan, lellebel! Van Joske moet ge met uw fikkels afblijven! Ik had gezegd: "Wie nog één hand naar

Joske uit steekt, bijt ik de vingers af!” Dus als ge uw nagels wilt blijven lakken, draag dan in ‘t vervolg handschoenen als ik in uw buurt ben. Want de wraakgevoelens van een vrouw, sudderen lang, veel langer dan gelijk welk ander gevoel! Wie Joske belachelijk maakt, werkt op mij zoals bloed op een piranah. Ik zou maar maken dat ik weg was, als ik u was! (Corinne af. Tot Julien:) En gij, EX-mijnheer-directeur, in plaats van de enige fatsoenlijk mens die hier rondloopt uit te lachen, zoudt ge niet beter in uw verf gaan roeren?!

JULIEN : God ja! Als daar al maar geen korsten op staan! (Af.)

KATRIEN : (Tot Antoon:) Voor u komt ook loontje om zijn boontje, Antoontje! Want mensen uitlachen is uw specialiteit, eh computerfreak?! Maar vandaag hebt ge voor de laatste keer iemand uitgelachen. Vanaf vandaag zijt gij de klos, onnozel ventje! Ik maak ‘u’ belachelijk in ‘t vervolg. Want al geeft ge u uit voor een dekstier, een Chippendale, ge zijt geen fluit waard, frigiede mummie! Van vrouwen kent gij niks! ‘t Enige dat gij kent is een computer! Maak dat ge weg zijt en neuk uw computer.

ANTOON : M.m.mijn c.computer?! Hoe moet ik dat doen?

KATRIEN : Dat is : “Pijltje omhoog” en “Enter”, expert! (Antoon af. Tot Angele:) En gij, brutoot geweld, als gij Joske nog één keer ondersteboven klauwt, of over zijn oren schart of uitlacht, moogt ge voor u arm- en beenprotheses bestellen. Wat u betreft ben ik in ‘t vervolg “Godmother III”, capice?... (Ziedend:) Dat is: “hebt ge ‘t verstaan” in ‘t Vlaams!

ANGELE : Ja madame, ik heb het verstaan.

KATRIEN : Onder mijn ogen onderuit!

(Angèle af.)

JOSKE : Gij hebt wel haar uw tanden gekregen, eh?

KATRIEN : Vroeger verdroeg ik het allemaal, zoals gij Joske. Maar het opkroppen frustrerde het mij. Nu zeg ik wat me ergert.

JOSKE : (Lief:) En nu voelt ge u gelukkiger?

KATRIEN : (Verwonderd-stil. Ernstig:) Nee Joske... eigenlijk niet. Eigenlijk ben ik ongelukkiger dan vroeger... Vroeger kende ik arbeidsvreugde, innerlijke blijdschap, ontroering... Nu erger ik me alleen nog maar...

JOSKE : Directrice zijn is niet gemakkelijk. En dat groots project van mijnheer Satan zal er ook wel voor iets tussen zitten, zeker? Als ge 't mij vraagt, da's geen katterpis.

SATAN : Nondemiljaardegodver...! Ze zijn bang van de hel! De de meeste Vlamingen stellen de hel nog altijd voor als een mega-keuken met borrelende soepketels, waarin de zondaars afgekookt worden. En de meerderheid denkt dat aan ieder sterfbed, een duivel voor de ziel staan te grommen, zoals een hond voor een soepbeen. Komaan zeg! Geef me dan maar een Knorr-blokje!...

KATRIEN : Waar wordt dan beslist of een ziel naar de hemel of de hel gaat, Asmodee?

SATAN : Dat maakt iedere mens voor zich uit. Al is dat voor de meesten iets dat hen gewoon overkomt.

KATRIEN : Is de hel dan geen straf?

SATAN : Gij dacht toch niet dat wie een ander pijn bezorgt automatisch in de hel toegelaten wordt?! Als 't zo gemakkelijk was, zou de hel overbevolkt zijn! Dan waren er alleen nog maar staanplaatsen. En in 't vagevuur, 't voorgeborchte, zou geen centimeter meer vrij zijn! Nog een geluk dat ze antibiotica hebben tegenwoordig, of we zaten helemaal in de rats !

KATRIEN : Hoe komt een ziel dan in de hel, Asmodee?

JOSKE : Dat is simpel. Als ge meewerkt met de duivel brengt hij uit dankbaarheid naar de hel.

SATAN : (Tot Katrien:) Wat doet die Zebedeus hier?

KATRIEN : Van u verwacht ik ook respect voor Joske, Satan! Gij zijt een uitgeslapen filosoof, maar Joske slaat ook nagels met koppen. En wat meer is... Ik zie Joske graag...

JOSKE : (Blij verrast:) Ziet gij mij graag?!

KATRIEN : Ja Joske.

JOSKE : (Schuchter:) Nu weet ik niet wat zeggen.

SATAN : (Cynisch:) 't Is geen moment om iets te zeggen, ventje, 't is 't moment om haar vast te pakken en te kussen.

JOSKE : Ja?

SATAN : Ja.

JOSKE : Zijt ge zeker?

SATAN : Absoluut. (Terwijl Joske Katrien kust, tot regiekamer:) Allez vooruit! Geef dat koppel een zeemzoet, romantisch achtergrondmuziekje. (Achtergrondmuziek.) Ik verlies wel wat terrein, maar wraakzuchtig ben ik niet. Ooit gehoord van een wraakzuchtige Satan? Mijn Broer, die is rap in Zijn gat gebeten! Dat is de God der Wrake. Ik ga veel subtieler te werk, geraffineerder... Hou maar in 't oog! (Klopt Joske op de schouder.) Dat is genoeg om te beginnen.

JOSKE : Ja?

SATAN : Ja.

JOSKE : Mag het de tweede keer langer?

SATAN : De tweede keer mag het eens zo lang duren.

JOSKE : Ja?!

SATAN : Ja, maar nu zou ik willen dat er aan mijn reclamecampagne gewerkt wordt.

KATRIEN : Daaraan kunnen we direct doorwerken, want Joske heeft het research-verslag bij. Hoe pakken we mijnheer Satans verkiezingscampagne best aan, Joske?

JOSKE: We de publieke opinie op twee fronten bewerken: via het gevoel én het verstand.

KATRIEN : (Cynisch:) Dat is een methode die volledig met de uwe overeenstemt, nietwaar Satan?

SATAN : Dat is inderdaad mijn genre, Katrien.

JOSKE : Op het gevoel inwerken is niet zo moeilijk. Dat kan met de gangbare publicitaire taktieken: een knappe gast op de affiche en inspelen op een aangenaam gevoel, tevredenheid, genoeg. Ge weet wel: de zoete, onderhuidse verleiding.

SATAN : Goed gezien, Joske! Daar is iedereen gevoelig voor.

KATRIEN : Ja... ik ook.

JOSKE : Het verstand beïnvloeden is moeilijker omdat de partij niet sympathiek overkomt en meer en meer genegeerd wordt. Maar de mens bestaat uit

tegenstrijdigheden. Dus zouden we, via subtiele paradoxen, de sympathie van het ene uiterste naar het andere kunnen doen overhellen. Waar het op aan komt is: de tegenstrijdigheden heel logisch te doen klinken.

SATAN : Die truuk wordt in de politiek al jaren toegepast!

KATRIEN : Satan past die al eeuwen toe!

JOSKE : Nu komt de clou. (Fier:) En dat heb ik alleen gevonden! Om de doorslag te geven, zouden we de kiezers moeten kunnen overtuigen dat hun belangen en de belangen van de partij ineen verstrengeld zijn. Dat ze niet zonder de partij kunnen. Wat vindt ge daarvan?

SATAN : Een schitterende aanpak! Joske, gij zijt een genie!

KATRIEN : Maar de mensen zijn niet gelukkig eens ze verstrengeld zijn met die partij!

JOSKE : Dat weet ik niet. Dat moest ik niet onderzoeken, eh Katrien.

KATRIEN : Ik ben van de ene partij naar de andere overgewaaid: van 't ene uiterste naar het andere. De strenge moraal, die me vanalles verbood, me frustreerde, deed verlangen naar uitbreken. Het losbandige, met macht, vrije sex, egoïsme, genot, die tijdelijk behoeften bevredigt, maar per slot van rekening niet gelukkig maakt.

JOSKE : Ik zie u graag. Maakt u dat niet gelukkig, Katrien?

KATRIEN : (Gevoelig:) Ja Joske en ik geloof dat de liefde de enige partij is die gelukkig maakt en waar goed en kwaad buiten staan.

SATAN : Alhoewel... Katrien zou wel willen dat gij meer macho waart.

JOSKE : Macho? Wat is dat?

SATAN : (Neemt Joske terzijde.) Ge zijt een deemoedige, rechtschapen, vlijtige, goedgegelovige jongen, tevreden met uw lot en kuis in woord en daad. Dat is uw façade. Maar daarvoor moet ge innerlijk wel veldslagen leveren. Want "deep inside" zijn voortdurend tegenstrijdigheden aanwezig. Zo gedraagt ge u momenteel wel beleefd en gereserveerd, maar diep in uw binnenste zit een vurige, bronstige tijger, of niet?

JOSKE : (Glunterend:) Ja!

SATAN : Waarom onderdrukt ge uw WARE gevoelens, Joske? Waarom sluit ge uw ware "ik" op in een bouwwerk van ouderwetse principes? (Het vervolg van Satan's betoog gaat op in de muziek van "Devil in disguise", terwijl Joske zienderogen beïnvloed wordt.) Katrien verlangt naar een man, een krachtige, zelfzekere man, die de teugels in handen neemt en haar inpalmt. Niet alleen haar psyche, Joske, ook haar lichaam verlangt naar u. Liefde behelst ziel én lichaam, Joske. De vleselijke geneugten zijn niet te versmaden. Sex, lusten, erotiek, verrukking... dat hoort er allemaal bij. In tegenstelling tot gij vroeger geleerd hebt, is vleselijke gemeenschap geen vorm van duivelse bezetenheid. Met het menselijk voortplantingssysteem heeft de duivel niets te maken...

----- DOEK -----